கபிலை காவியம்

மா. வ. நல். குப்புசாமி முதலியார்

சிவமயம்

கபிலை காவியம்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதைய[illegible]
[illegible]

தொண்ணூறு பாடசாலை உபாத்தியாயர்
மாமண்டூர் வடபாதி
நல் - குப்புசாமி முதலியார்
இயற்றியது

சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1922

முகவுரை

பசுவைத் தெய்வம்போலப் போற்ற வேண்டுமென்பது நமது கொள்கை. பசுவினிடம் எல்லாத் தேவர்களும் இருக்கின்றார்கள் என்று தர்ம சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. பசுவை மேய்த்தும் பூசித்தும் நாடோறும் அதற்கு அறுகு முதலிய கொடுத்தும் சுவர்க்க மடைந்தோர் பலர். இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த ஆவைப் பற்றிப் பாக்கள் யாக்கவேண்டுமென்று எனது உள்ளத்து ஓர் அவா எழுந்தது. அவ்வாவினைப் புழுதிவாக்கம் ம-ள-ள-ஸ்ரீ குமாரசாமி ரெட்டியார் அவர்களுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் ஊட்டிய ஊக்கத்தால் "கபிலை காவியம்" என்னும் இந்நூலைப் பாடிமுடித்தேன். இந்நூலில் கோவின் பெருமை ஓதப்பட்டிருப்பதோடு ஒரு பசுவும் புலியும் சத்தியங் காத்தவரலாறு இடையே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்கதையில் அமைந்துள்ள சத்தியநெறி கவனிக்கற்பாலது.

யாப்பில் பெரும் பயிற்சி இல்லாத யான் பாடிய இக்காவியத்திலுள்ள குற்றங் குறைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு அன்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலை அச்சிட்டுப் பிழைகளைந்தபோது எனக்கு உதவி புரிந்த தேசபக்தர் ஸ்ரீமான் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றியறிதல் உடையேன்.

ஜ. தொண்ணூடு,
15-9-32.

நல் - குப்புசாமி

சென்னை இராயப்பேட்டை,

ஸ்ரீ பால சுப்பிரமணிய பக்தஜன சபைத்தலைவர்

திருமிகு-திரு. வி. உலகநாத முதலியார் அவர்கள்

கூறியது

விண்ணாடு கடவுளர்கள் யாவருமே
தம்முருவில் விளங்கக் காட்டிப்
பண்ணாடு மறைமுதல்வ னுகந்தாடு
மைந்தினையும் பரிவாய் நல்கும்
மண்ணாடு மக்களன்னை யாங்கபிலை
காவியத்தை மகிழச் சொற்றான்
தொண்ணாடு குப்புச்சாமிப்புலவன்
கங்கைகுலத் தோன்றல் மாதோ.

கபிலை காவியம்

விநாயகர் துதி

வெண்பா

தேளிரையிற் காரொன்றின் தெய்வீகச் சத்தியத்தை
மாநிலத்தோர் கேட்டு மகிழுறவே—யானுரைக்கக்
கோடுடைத்துத் தானவனைக் கொன்றுபத மீய்ந்தகரி
பீடுடைய சேவடியைப் பேண் (௧)

சிவன்மால் வாணி துதி

கட்டளைக் கலித்துறை

கோவினைக் காந்தனைக் கேதன வூர்தியாய்க் கொண்டவனும்
ஆவினை மெய்த்ததை வையமாய்க் கொண்ட வரியவனும்
நாவிலே வாழ்கின்ற நான்முகன் பாரியை நாடியிந்தக்
காவியங் கூறிற் கழிப்பின்றி நாநின்று காட்டுவரே (௨)

கதை கேட்டவர் கூறியவர்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பொடிபுரி தன்னில் மேவும் பொற்புறு குமார சாமி
கடிகதி கபிலை வாச காவியங் கேட்க மாவை

---

(௧) தானவன் - கயமுகாசூரன், கரி - விநாயகர்,

(௨) கேதனம் - கொடி, ஊர்தி - வாகனம், வையம் - வாகனம், கழிப்பு - பிழை.

(௩) பொடிபுரி - புழுதிவாக்கம், கடி - சீக்கிரம், கதி - மோட்சம்.

வடபதி சுப்ப ராயன் வழியினல் குப்பு சாமி
படி யுளோர் கற்கப் பாவாய்ப் படித்தனன் பதங்கள் கூட்டி (கூ)

பாடின காலம்

தூயவங் கிலவா யிரத்துத் தொளாயிரத் திருபத் தொன்றில்
நேயதுன் மதியா மாண்டு நிகழுதே ளிருபத் தைந்தில்
வாயச வூர்தி பூர்வம் வருந்தசத் திதிமீன் சூல
மாயமான் வச்சி னத்தி லாக்கதை தொடங்கி னேனே (ச)

அவை யடக்கம்

உற்றதன் குறையை நீக்க வுயரணங் காரைப் போற்றிச்
சுற்றிய பவந்தொ லைந்து சுகப்படுந் தன்மை போலக்
கற்றவர் தமைத்து தித்துக் கார்நிறை கதையைக் கூறிற்
குற்றமுங் கவளயு முண்மைக் குசலரைத் துதித்துச் சொன்னேன்

ஒளியினி யொளியைக் கண்ட வுயர்விலா வலகு தன்னி
ஞெளிபெரி தென்று காட்டு மூழுபோல் மேலோர் செய்த
களிகவி வண்மை கண்டு கருத்திலா வடியேன் கூறு
மெளிகவி தன்வை மிக்கோ ரினமெனக் கொள்வர் மாதோ (கூ)

நூல் வரலாறு

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அரவுயிர்த்தோ னெளவியத்தை யகத்திற் கொண்டே
வறத்தின்சே யுடன்சூதே யாடி வாடும்
பொறையுடைய வைவரையும் வனத்தி லோட்டிப்
புகர்தவவண கடந்தற்ற லுங்கள் நாட்டைத்

(ச) தேள் - கார்த்திகை, வாயசம் - காக்கை, தசம் - பத்து, மீன் - நட்சத்திரம், சூலம் - ரேவதி, மான் - மகரம்.

(ரு) குசலர் - மேலோர்.

(கூ) ஒளி - விளக்கு - பிரகாசம், அலகு - மின்மினிப்பூச்சி, ஊழ் - குணம், மேலோர் - அறிஞர், எளி - பரிகாசம்.

திறமுடனே யடைவிரேனச் சொல்லிப் பின்னுற்
றிரும்புகையிற் றருகாம லுத்தந் செய்தே
உறவோடே சதமகர்க ளருண்டு போக
வுதிட்டிரனுந் தம்பிகளோ டுலகை யாண்டான் (எ)

பாண்டவர்கள் நிலவுலகைப் பரிக்கு நாளிற்
பரதகுலத் துதித்தமச்ச கந்தி தன்னுற்
காண்டகந்தன் டேனுதித்த வியாச னென்போன்
காணத்தன் பவுத்திரரைக் கடிது நாடப்
பாண்டுமைந்தர் கேள்வியுற்றங் கெதிரே சென்று
பரிவோடே வழைத்திருத்திப் பாதம் போற்றி
நீண்டவிரு கரமுச்சி கூப்பி நிற்கும்
நெறியாரைப் பார்த்துமுனி நிகழ்த்த லுற்றான் (அ)

வேறு

வியாசரும் பேரன் மாரை வீற்றுமே யிருக்கச் செய்தே
யயாதியின் வழியில் வந்த வரசரி னேறே கேண்மோ [ண்டு
வியாதியாம் வாழ்வை யெண்ணு விரும்பிசூள் நெறியாய்க் கொ
கியாதியை யடைந்த சத்ய கிட்டித்தேன் கதைகே ளென்றார்

உத்தர பூவிற் காம்பி யூரினிற் பகிரன் றன்னுற்
சத்திய தவங்கட் செய்து சரிந்ததூர் கங்கை யுத்ர
நத்தியக் கரையிற் றெய்வ நாயக புரமொன் றுண்டால்
அத்தலந் தன்னி னுன்கு வழதள குடிக ளம்மா (௧0)

அந்தணர் தொழில்க ளாறு மழதறச் செய்து தந்தந்
சொந்தமாங் குலத்திற் கேற்பச் சொன்மறை தியானஞ் செய்து
பந்தமும் பாசம் நீக்கிப் பரஞ்சுடர் தன்னைச் காணுஞ்
சிந்தனை யுள்ளா ராகிச் சீருடன் செறிந்து வாழ்வார் (௧௧)

---

(௯) சூள் - சத்தியம், கியாதி - மேன்மை, கீர் - சொல்லல்.

(௧௧) தொழில் ௬ - ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்.

அப்பதி தன்னில் வாழு மரசருஞ் செங்கோ லோச்சி
யிப்பதி போல வெங்கு மிலையெனப் பலருங் கூற
ஒப்பியே குற்ற மெட்டு மொழிந்துதன் பேறு வேழுந்
தப்பித மின்றிக் காத்துத் தனித்தொழி லாறுங் கூட்டி (௧௨)

பெருங்குழு வைந்து மைந்து பெருங்கிளை யங்க மாறு
திருந்திய வங்கம் நான்கு திறமர ணிரண்டி ரண்டாம்
பொருந்திய பொருள்க ளோங்கப் புகழ்பெற மதியில் மூன்று
வருந்துளி தன்னால் நாடு வளமடைந் திருந்த தம்மா (௧௩)

வணிகரின் தொழில்க ளாறும் வினைஞரின் தொழில்க ளாறும்
அணிபெற வோங்கி நாளு மந்நகர் பொலிவு கொள்ளக்
கணிகையர் வீதி தன்னிற் கலந்திசைக் கருவி யார்ப்பப்
பிணிகெட வாழு மன்னோர் பெருமைகள் பலவு மாமே (௧௪)

ஆலய பூசை நாளு மருமறை கூறு மாபோல்
சீலமாய் நடத்தி மேலோர் சிறுபய மின்றி வாழுங்
காலையில் யாச கர்க்குக் கண்டதை நல்கி மேலாஞ்
சாலையி லுண்டி நாளுஞ் சலிப்பிலா வளித்துக் காப்பார் (௧௫)

---

(௧௨) குற்றம், ௮ - விட்டில், தன்னரசு, யானை, மிகுமழை, அதிக காற்று, நட்டம், அன்னியவரசர், கிளி. பேறு - ௭ அறம், பொருள், இன்பம், அன்பு, புகழ், மதிப்பு, மறுமை. தொழில், ௬ - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படை பயிலல், போர் செய்தல்.

(௧௩) குழு, ௫ - மந்திரி, புரோகிதன், தூதன், ஒற்றன், சேனாதிபதி. கிளை - சுற்றம் ௫ - படைத்தொழிலாளர், நிமித்தம் பார்ப்பவர், ஆயுள்வேதியர், நட்பாளர், அந்தணர். அங்கம், ௬ - படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண். அங்கம், ௪ - ரத, கெஜ, துரக, பதாதி. அரண், ௪ - காடு, மதில், நீர், மலை.

(௧௪) வணிகர் தொழில் ௬ - ஓதல், வேட்டல், வேளாண்மை வாணிபம், உழவு பசுகாத்தல். வினைஞர் தொழில் ௬ - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், பயிரிடல், பசுகாத்தல், உதவி புரிதல்.

ஐந்தெனும் பொருளில் நான்கு வளமிலாக் கிடைப்ப தாலும்
பந்தியாய்க் கூலந் தன்னிற் பலபொருள் வெளிதே யத்துச் |துச்
சிந்துமேல் மண்ணின் மேலுஞ் செல்வருங் கொணர்ந்து சேர்த்
தந்தசஞ் சந்தை போலச் சரிவில பகர்வா ரம்மா (க௬)

கொடுப்பவர் கொள்ளு வோர்கள் கூச்சலு மொருபா லோங்க
முடுக்கிய ரதத்தி னொரை மூரிவில் முழக்கங் காட்ட
அடச்சியு மிறி யோடு மத்திரி யார்ப்பு நீரைத்
தடுத்திடு மள்ளர் சும்மை தாழ்ந்திடாக் குரவை யோதை (க௭)

அங்கந ரெழிலைக் கண்டே யழுக்கது கொண்டு வானில்
பொன்னகர் போயிற் றென்றுற் புகல்வென் னாவு காணு
மின்னிடும் வாழ்க்கை நோக்கி வெருவியே தனதன் றுனுங்
கண்ணொளி மழுங்கி நின்றார் காசினி பெருமை காண்பாய் (க௮)

அவ்வணம் நிலவி யோங்கு மந்நகர் தன்னி லோர்பா
லெவ்வியங் கடிந்து வாழு மந்தணர் வாச மென்னும்
நவ்வியோ ரகர முண்டு நன்கதில் வாழு நூலோர்
செவ்விய வெவ்வே றுண சீர்குலஞ் செறிந்த வீதி (க௯)

ஆச்சிர மங்க ளோங்க வறங்களெல் லுண்டு மோங்கப்
பாச்சுநெய் தூம மோங்க பள்ளியில் மறைக ளோதுங்

(க௬) ஐந்தெனும் பொருள் - ஐந்தைந்து வடங்கிய பொருள் ௫ - நகர்படு திரவியம், நாடுபடு திரவியம், காடுபடு திரவியம், கடல்படு திரவியம், வரைபடு திரவியம் ஆக ௫ - இதில் நகர்படு திரவியம் நீங்க - மீதி நான்குமாம். நாடுபடு திரவியம் - செந்நெல், பயறு, வாழை, கரும்பு, இளநீர் - ஆக - ௫. காடுபடு திரவியம் - அரக்கு, இறால், தேன், மயிற்பீலி, சாயி ஆக - ௫. கடல்படு திரவியம் - உப்பு, முத்து, பவளம், சங்கு, ஒக்கோலை - ஆக - ௫. வரைபடு திரவியம் - மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம் - ஆக - ௫.

(௨௦) தூமம் - புகை, வாச்சியம் - வாத்தியம்.

கூச்சலு மோங்க மாரி கூர்த்தடு மொலியு மோங்க
வாச்சிய மணைத்தி ஞேசை வாடிடா தொலிக்குஞ் சேரி (உ0)

திருக்குசம் பறிப்பார் சில்லோர் தாலியாய்ந் தேடுப்பார் சில்
[லோர்
விருப்பமாய்ப் பவுத்ரக் கூர்ச்சம் விரைவுடன் முடிப்பார் சில்
[லோர்
கருத்துடன் கதலிபத்ரக் கரகமுஞ் செய்வார் சில்லோர்
சுருக்குடன் யாக குண்டஞ் சுத்தியுஞ் செய்வார் சில்லோர் (உக)

சமுதுக ளொடிப்பா ரோர்பாற் சதனமும் பறிப்பா ரோர்பா
லமுதுடன் படைப்ப தற்கு வளிகனி காய்கள் கொய்வார்
குமுதமு முளரி யோடு குவிமலர் பறிப்பா ரோர்பா
லமுதமா மிழுது கொள்வா ரக்கினி வளர்க்க வோர்பால் (உஉ)

விரையுள சாந்தத் தோடு வேரிகள் கூட்டு வாருங்
கறையிலாக் கோவா லைந்து களித்துமே தேட்டு வாரு
மறையினு ளைய மெல்லா மகிழ்ந்துமே காட்டு வாரு
முறைசில பெரியோர் கூற வூக்கமாய்க் கேட்பா ரோர்பால்(உங)

மாரியில் மூழ்கு வாரும் மாறுக முலர்த்து வாருஞ்
சாரியாய் மோன மந்தரச் சங்கற்பங் கூறு வாரும்
வேரிமண் பூதி சாந்தம் விளங்கிடப் பூசு வாருங்
கூறியே பூசை யெல்லாங் குறைவிலா முடிப்பா ரோர்பால்(உச)

அழல்திரு கூட்டு வாரு மரியரன் கதைக ளான
பழமொழி புராண சாத்ரப் பந்தமு மோது வாருக்

(உக) பத்ரம் - இலை, கரகம் - கிண்ணம், தொன்னை,

(உஉ) சதனம் - இலை, இழுது - நெய்.

(உங) விரை - வாசனை, வேரி - வாசனை, கோவாலைந்து - பஞ்சகவ்யம்.

(உச) மாரி - நீர், மாறுகம் - சீலை, மண் - திருமண், பூதி - விபூதி.

(உரு) திரு - மூன்று, பந்தம் - பிரபந்தம்.

தொழுதிடும் வருணத் தார்க்குத் தூய்மனஞ் செய்தல் வேள்விப்
பழுதிலா வாசீர் வாதம் பட்சமாய்ச் செய்வா ரோர்பால் (உ௬)

இத்தொழில் நடத்தி வந்தவ் வீதியின் மறைவ லாளர்
உத்தமச் சூர்க ளென்னு முயர்பசுக் கூட்டஞ் சேர்ந்த
மொத்தமா யைந்நா றுன முதுநிரை மேய்த்துக் காக்கச்
சத்தியன் வேண்டு மென்ற சாலையில் பார்த்தார் நூலோர் ()

பராசரின் மைந்தர் தாளைப் பாண்டுவின் மைந்தர் போற்றிச்
சராசரம் போற்றும் நாதா சத்தேனத் தேவைச் சொன்னீர்
தராதலத் துள்ளோர் கேட்கத் தனிப்பொரு ளருள்வீ ரென்ன
கராகடிந் தோன்றல் காத்தோன் கழலடி பூண்டாய் கேண்மோ

வேறு

ஆவினது வடிக்கோட்டி னரியயனு முனைக்கோட்டிற்
கூவிவரு நதிசாமுங் குன்றைவில்லி மத்தகத்திற்
தாவிசத்தி யிடைநுதலில் தனிமுருகன் நாசிநுனி
காவலெண்ம ருள்நாசிக் கன்னத்தி லசுவனிகள் (உஅ)

மதிபானு விருகண்கள் மாருதன்பல் நாவருணன்
உதயம்நள் ளத்தமனம் உதடிதயங் கலைவாணி
கதயியம னியக்கர்கள் கபோலமாங் கழுத்தினரன்
பதியருக்கர் முசும்பிலே பாருரத்திற் சாத்தியர்கள் (உ௯)

நாற்றுளி லநிலவாயு நாகலோ கங்குளம்பு
கார்குழலார் மேற்குளம்பு கந்தருவர் குளம்பிநடு
போற்றுமழல் மூன்றுமே புகழ்வயிறு விதயமுகம்
சாற்றுருத்தி ரரபரஞ் சந்தட்ட பாம்புகளாம் (௩0)

(உஅ) கன்னம் - காது.

(உ௯) மாருதம் - காற்று, இதயம் - மனம், கபோலம் - கதுப்பு, உரம் - மார்பு.

(௩0) கார்குழல் - தெய்வமாதர், அபரம் - முதுகு.

பிதுரர்கள் ஸரைப்பையில் பெண்ணெழுவர் பாங்குகளில்
குதந்திருவாங் தேவர்வால் கூறுமோளி வால்மயிரில்
நதிகங்கை கோசலமும் நல்யமுனை கோமியமாங்
கதமில்பூ மகள்மோடு கதுப்பில்மா தவராமே (௫௧)

பறவைகளும் பரம்பதனில் பத்தினிக ளவயவத்திற்
குறையின்றி வாழவதாற் கோவேகோ குமைனத்தும்
மறையுந்தெய் வதமென்று மகிழ்ந்துரைக்கு மாதலினால்
தறையதனில் முறையோடு தற்பரனென் றேற்றுகிறார் (௫௨)

வேறு

சோமகிமை கண்டல்லோ கோவிந்தன் கோவிறங்கி
யாவினங்கள் மேய்ப்பதற்கே வாயரிடந் தானடைந்து
பாலிசைக்கக் குழலூதிப் பசுகாக்க வான்வாழுங்
கோவிடுத்த குயின்தடுத்துப் கோபால னாகின்றான் (௫௩)

நிரையடித்த கோன்கடிந்து நிரைகுலத்தை மேயக்க
புரையில்லா மெய்யர்குலப் புகழ்விசா ரசருமர் [வெண்ணெட்
கறையில்லா மனத்தினொடு காலிகாத்துப் பெயர்நீக்கி
விரைசண்டே சுரனென்று விண்ணமர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான்

வேறு

பெற்றமும் பலவா னாலும் பேசுமிக் கபிலை போல
நற்றவஞ் செய்து வந்த பசுவிலை மன்ன கேளும்
செற்றிய சுரைசெ ருத்தல் சிறுவிழி யிதழ்க ளுத்தே
உற்றது புத்தேள் தேனு வுறுபெயர் கபிலையாமே (௫௪)

---

(௫௧) திரு - சீதேவி, கதம் - கோபம், மோடு - வயிறு
கதுப்பு - மயிர்.

(௫௨) பரவை - கடல், பரம்பு - முலை, தற்பரன் - கடவுள்

(௫௩) கோ - பசு - ஆகாயம், குயின் - மேகம்.

(௫௪) செற்றிய - நெருங்கிய, சுரை - முலை, செருத்தல் -
மடி, இதழ் - உதடு.

இக்குறி கலிலே யொன்று மிரைக்துமே யிருள டைந்தா
லக்குறி யுள்ள கோயு மலங்குறு தெய்வ மாகு
மோக்கவிப் புவியி லக்கோ வுறுவது கட்ட மாகு
மக்குறி முழுதும் வாய்ந்த வாவிது வறிவாய் மன்று (௩௬)

வேறு

பலபெருமை வாய்ந்தவந்த பசுமங்கை மெய்ப்பவர்தங்
குலம்வந்த மெய்விரதக் குடிவிணை ஞானம்பவனைப்
பொலங்கொண்ட பெற்றமதைப் பூரிப்பாய் மேய்க்கவைத்து
நலமுள்ள மதிப்படியும் நாள்வட்டங் கூறமைத்தார் (௩௭)

விலையுயர்ந்த கம்பளமும் விருப்பம்போல் வற்சரத்திற்
கலையொன்றும் பெறவென்று காவலயவன் குடியிருக்க
விலைகுறைந்த சிற்றில்லம் வேய்ந்துதங்கள் கூலைத்தி
லியையுள்ள நாமத்தை நிகழ்த்திஞர் மறையவர்கள் (௩௮)

வேறு

காமாட்சி மீனாட்சி கமலாட்சி தாரையாம்
பூமாட்சி விசாலாட்சி புநிதவன சாட்சியென்றும்
ஏகாம்பி கைஜெனக மேர்வடிவாம் பிகையென்றும்
சீமாட்டி யபிராமி செல்வியான் டாளென்பார் (௩௯)

வெங்கடலட் சுமியாம் வேதவல்லி மோகாம்பாள்
கங்கையிங் திராணியாம் கல்மைரா வதியென்றும்
பொங்குமை ராவதமாம் புலோமிசை சரஸ்வதியாம்
பங்கஜமும் நர்மதாவாம் பார்வதிகோ தாவரியாம் (௪௰)

துங்கபத்ரி காவேரி துரைரங்க சானியாம்
அங்கம்மாள் சொக்கம்மை யலர்மேலு சுபத்திரையாம்
தங்குகம லாலயமாந் தாயாராந் சித்ரரேகை
பெங்கும்பேர் சுப்பம்மா ளெல்லம்மாள் மாரிமுத்தாம் ( )

அற்புதமுள் முத்தாயி யழகுவள்ளி யருந்ததியாம்
விர்தாச லங்குமரி விரைதாம்ர பரணியாம்

பிர்மரத்னங் கௌரியாம் பேசாம டந்தையாம்
கற்பகமும் பாரிசாதங் காமவல்லி ச்ரேளபத்தையாம் (௪௨)

மண்டோத ரிசெல்லம் மாணிக்கஞ் சீதேவி
வண்டாருங் குழலியாம் வடமலையு மேனகையா
முண்ணுமு லரம்பை யூர்வசிதி லோர்த்தமையாம்
பெண்ணமுது நாயகமாம் பிழையில்லா வஞ்சுகமாம் (௪௩)

திருச்சடையன் தாயையாந் தெய்வசிகா மணியிவளாந்
திருத்துளாய் வல்லியாந் திருவேங்க டந்தையம்
மருத்வதியும் வாசுகியாம் மாசில்சந் திரவதியாம்
பெருந்தேவி யிந்த்ரரேகை பெயர்தெய்வ யாணையாம் (௪௪)

செந்தாமரை குமுதஞ் ஜீவரேகை ரத்தினமாம்
அந்தமுள சுயம்புவல்லி யல்லியர சாணியாம்
மந்தாரஞ் சித்திராங்கி மச்சரேகை மரகதமாம்
சிந்தாம ணிசுவாலா சிங்காரம் ராதாவாம். (௪௫)

தான்யதன ரேகையாந் தனிரத்ன நாகரமா
மான்ராஜ ரத்தினமா மகேசம்பெ யர்வாய்ந்த [மென்று
தேன்நிரையைக் கோவினஞா தெரிந்தவணைக்க வேண்டு
மான்றேனு ணைகின்ற மறையவருங் கூறினரால் ()

வேறு

கோக்குலந் தன்வண நாளுங் குறைவின்றி மேய்ப்ப தற்கே
யூக்கமுங் கொள்வே னீங்க ளுரைத்தசொல் வழுவி டாமல்
காக்கவே வேண்டு மென்று கைக்கழி கரக மேந்தித்
தூக்கியே கம்ப ளத்தைத் தூநிரை வடபால் விட்டான். (௪௭)

அதுமுதல் நாளு நாளு மாக்கவ புற்கள் வாய்ந்த
பதுவினி லோட்டி மேய்த்துப் பருகநீர் வேவள யாகக்
கதுமெனக் காட்டி யாட்டிக் கைப்பணி கூட்டி மேலாம்
புதுமணி கம்பு கச்சை புகழ்பெற வாவுக் கிட்டான் (௪௮)

(௪௮) கம்பு - பாலாடை, கச்சை - கயிறு.

தன்னுயிர் போலப் போற்றித் தபனனி னழல்த டுக்கத்
துன்னிய துருமங் கீழே தூயகோ வினங்க ளோட்டி
நின்றபின் மேய்த்து வெக்கை நீடிய வெதும்பை மாரி
நன்றிலா வடைப்பான் கட்டி நாடிடா வாத ரித்தே (௪௩)

அந்தியில் மந்தை யோட்டி யந்தணர் சொல்லைப் போலச்
சந்தரச் சோலை மேட்டிற் சோர்விலாச் சேர்க ளாட்டிச்
சந்ததங் காவல் யோட்டிச் சலிப்பிலா மேய்க்க நாளும்
பந்தமுள் பாலை மிக்கப் பசுக்களும் பொழியப் பார்த்தார் (௫௦)

இருபிறப் பாள ரெல்லா மெழுச்சியும் பொங்கக் கொண்டு
தொறுவனுக் கதிக மாயோர் தாசியும் படியுங் கூட்ட
மருவுமா கள்வ ரின்றி மற்றவன் காக்கு நாளில்
திருவது வோங்கு மாபோல் தேன்களும் பறழ்க ளின்று (௫௧)

தாய்நிரை முன்னே செல்லத் தாவியே குறளை யெல்லாம்
வாய்திறந் தம்மா வென்று வாலடித் தாட்டித் தூக்கிப்
போயதன் தாயை நாடி பொருத்தமாய் மடக்கும் நிற்கும்
ஓய்வின்றி யோடும் மீளு முயரமாய்த் துள்ளு மாடும் (௫௨)

ஆயிரக் கணக்கின் மேலே யமர்ந்ததோர் மந்தை முன்னே
நேமமாய் வாரத் திற்குள் நேர்ந்ததோர் கன்றை விட்டால்
தாயது நாடிப் பாலைத் தாவுத லைப்போல் மாண்டோர்
மாயமாய்ப் பிறந்து வந்தால் மரபுநோ யடையு மன்று (௫௩)

சொந்தமாந் தாயை விட்டுச் சுருக்கினில் நாலா பக்கம்
கன்றுக ளோடத் தாய்கள் கதறியே பின்னே செல்லும்
பந்தமுள் தாயைப் பார்த்துப் பலதிசை கூவி யோடும்
வந்திடு மபாய மென்று வருந்தியே பின்னே நாடும் (௫௪)

---

(௪௩) தபனன் - சூரியன், துருமம் - மரம், மாரி - கோமாரி,

(௫௧) தொறுவன் - இடையன், தாசி - தூணி, மருவல் - கிட்டல், பறழ் - குட்டி

(௫௩) மரபுநோய் - பழந்துன்பம்

போதகங் காத்துத் தாயும் புற்களை மேயு மாறே
யாதவன் கன்றை யெல்லா மந்தணர் வீட்டிற் சேர்த்து
மாதவன் கோகு லத்தில் மாடுகள் மேய்த்த தைப்போல்
ஏதம தின்றிக் காத்தே யிருக்குமோ ராண்டா மொன்றில் (௫௫)

மிதுனமும் நண்டின் வீட்டில் மின்கதிர் சேரு நாளில்
பதலையின் கீழ்வ னத்தில் பசுக்களை மேய விட்டுக்
கதமடர் விலங்கி னங்கள் கன்றுகோ வழிக்கு மென்று
சதனமுன் கான்ம ரத்தைச் சார்ந்துமே யிருக்க வோர்நாள் ()

நாற்றிசைச் சோலி னங்கள் நாடிபுல் மேய்ந்து வோடி
ஆற்றுநீர் பருகித் தாரி னடியிருந் திளைப்பு நீங்கி
ஏற்றமுட் கூரமி யெல்லா மெழுந்தபின் புற்கள் மேய
மேற்றிசைப் பார்த்து வாயன் மிகுநிரை மடக்கி னானே (௫௭)

குரல்குழ லிசையுங் காட்டிக் குடங்களை யொன்றாய்க் கூட்டி
மறையவர் கணக்கைப் போல மாட்டையும் பார்க்குங் காலிக்
கருவுயிர்த் தைந்தா றுள கார்பசு தன்னைக் காணான்
பொருமினன் கூவி யெல்லாப் புறமெலா மோடிப் பார்த்தான் ()

கபிலையைக் காணா னகிக் கலங்கியே படியில் வீழ்ந்து
சபமதை யோக்கப் பார்த்த சந்தமுள் கோக்கள் கத்த
சுபமதா யெழுந்து வேர்த்து சுற்றிரின் றுவைப் பார்த்து
விபரமே யாது வென்று விம்மினன் மோதிக் கொண்டான் ()

அந்தணன் முனிவா னயோ வலறியே யவன்ற னில்லாள்
சிந்தையும் நொந்து வென்னைச் சீறுவாள் பொறுக்க மாட்டாள்
பந்தமுள் சேவு கன்றும் பதறியே கதறி வாடும்
வந்தவில் விதியே தென்று வருந்தியே நிரையை நோக்கி (௬0)

வேறு

திருச்சடை யென்னுந் தென்றிசைப் பசுவே
வருத்தமு மில்லா வடமலைத் தேனே

---

(௫௫) போதகம் - கன்று, ஏதம் - துன்பம்.

(௫௬) நண்டு - கடகம், மின்கதிர் - சூரியன், பதலை-குன்று, கதம் - கோபம், சதனம் - இலை, கான்மரம் - ஆலமரம்.

பொருத்தமாய் வாழும் புண்ணிய வதியே
சருத்துள காரரங் கபிலையெங் கென்றான் (௬௧)

பாரிசா தமெனும் பசுரத் தினமே
கூறிடு முன்னூறு முலையெனும் பெண்ணே
வாரிதிச் தேனே வளரக விசையே
கோரிய பசுவைக் கூறுமீ ரென்றான் (௬௨)

சங்கட மில்லாச் சாரதிக் கன்னே
வெங்கட லக்ஷ்மீ வேதவல் லியே
பங்கஜ மானே பார்வதி யாளே
எங்குசார் பசுதா னென்றுமே கேட்டான் (௬௩)

ஊர்வசி ரம்பா வுயர்திலோத் தமையே
பார்பரிச் செல்வீ பகருமே கைையே
சீர்ரதிப் பெண்ணே சித்திராங் கதையே
கார்பசு வெங்கே காட்டுமீ ரென்றான் (௬௪)

வாசுகி தங்காய் வள்ளிதெய் வானையே
மாசிலாத் தருவே மரகத மானே
பேசிடு மைரா வதமெனுந் தாயே
கூசிடாப் பசுவைக் கூறுமீ ரென்றான் (௬௫)

பற்பல பெயருள் பசுக்களைக் கூவி
அற்புதக் காரம் பசுவினைக் கேட்க
விற்கதி ரோனும் வீழ்ந்திடக் குடபால்
பற்பல மாக்கள் பரவுமென் றயர்ந்தான் (௬௬)

வேறு

மங்கையை மடக்கி யோட்டி மாயனும் நாடு சேர்ந்தான்
இந்துவுங் குணபால் வானி லெழுந்துமே தோன்ற லானான்
சந்தையி னிறைச்சல் போலச் சதங்கயி னார்ப்பு மோங்க
வந்தன சங்க ளெல்லாம் வாய்திறந் தம்மா வென்று (௬௭)

(௬௬) வில் - பிரகாசம், கதிர் - சூரியன், குடம் - மேற்கு.
(௬௭) இந்து - சந்திரன், குணம் - கிழக்கு.

கன்றுகள் தன்தன் தாயைக் கண்டதன் பாலை யூட்ட
இன்றுகார் பசுவு மங்கே யில்லையா லதனின் பார்ப்பு
மன்றெலாங் கூவித் தேடி மந்தையைச் சுற்றி யோடிச்
சென்றுயர்ந் தோனின் முன்னே செல்லலாய்க் கதறும் வீழும் ()

விழிகளி லருவி பாய வீறிடு மெழுந்தி ருக்கும்
பழியது யாரோ வென்று பார்ப்பனின் முகத்தைப் பார்க்கும்
மொழிவது போலக் கூறும் முகமது வேற தாகும்
வழியேது வென்று பார்க்கும் வாய்திறந் தரற்றும் வோடும் (௬௯)

மந்தையை நாடும் வாடும் மாறிபின் னில்லை மோடும்
சொந்தமாந் தாயைக் காணச் சுருக்கினில் மீளும் வேர்க்கும்
அந்தமாங் கன்றி னுட னனைத்தையுங் கண்டு நூலோன்
மந்தையி லாயன் றன்னையழைத்திட யாளை விட்டான் (௭௰)

கோக்களைச் சேர்க வோட்டிக் குடவனு மக்ரா ரத்தி
லேச்கிய முகத்தி னோடு விருபிறப் பாளன் முன்போ
போக்கிய செய்தி சொல்லிப் புழுதியில் வீழ்ந்தே யாடித்
தூக்கிய குரலோ டேங்கத் தொடர்ந்தன கன்று தானே (௭௧)

ஆயனைக் கண்ட போது வலறியே கூவிச் சுற்றி
நேயமுங் கொள்வ தைப்போல் நீட்டிதன் நாவால் நக்கித்
தாயவ ளெங்கே யென்னத் தாவியே யம்மா வென்று
தாயமுங் கொண்டு வாடும் தரையிலே தாழும் மீளும் (௭௨)

கன்றதைக் கண்டு வாயன் கட்டியே கதறி வெம்ப
நன்றிலாக் கார்யம் செய்து நடிக்கிறாய் மூடா வென்றே
யந்தணன் கூறப் பாரி யதட்டியே கோவனைக் கூவிப்
பின்னறி மூடா வாடா பெற்றமுங் கொணர்வா வென்றான் ()

---

(௬௮) மன்று - வெளி, உயர்ந்தோன் - அந்தணன், செல்லல் - துன்பம்.

(௭௧) குடவன் - இடையன், ஏக்கிய - துக்கமான.

(௭௨) தாயம் - துன்பம்.

கோவினைப் பார்ப்பே னென்று குடவனும் வனத்திற் சென்ருன்
கோவின மாவலை மேய்ந்த குவட்டினி னரிவ னத்தில்
கோவினமான காராங் கூலமு மமலைப் புல் லைத்
தாவியே மேயர் கண்டங் தரித்தபோன் மணியு மாட (௭௪)

வரையிலா புனற்சூழ் மண்ணில் வந்திடு முடலுக் கெல்லா
மெரியுமோர் மயானமான விரும்பசி தன்னைப் போக்கக்
குறையிலா நிலைமுந் சோரி குடித்துவந் தைந்து நாளா
யிரையிலா தயர்ந்த வேங்கைக் கெட்டிற்று மணியி னோசை.

கேட்டதுங் களிப்பி னோடு கீறுபுல் லெழுந்து போந்தே
ஓட்டமா யோடிப் பார்த்து வொருவிரு கோவென் றெண்ணி
நீட்டியே வாலை யாட்டி நிறைந்தபல் வாயைக் காட்டிக்
கூட்டிய செந்தி னோடு குதித்தது கோவின் முன்போய் (௭௬)

கண்டது முயிர்த்து வாடி கண்சுழன் றிருண்டு நீரும்
விண்டிடச் சுற்றம் பார்ப்பை விருப்பமாய் மனதில் நாடி
வந்ததிங் கபாய மென்று வருந்திதன் விதியை யெண்ணி
நின்றிடுங் கோவை நோக்கி நெடும்புலி யுரத்துக் கூறும் (௭௭)

ஐந்துநா ளிரையே யின்றி யலிந்தவென் னெதிரில் நீயும்
வந்துமே சிக்கிக் கொண்டாய் வழுவிட முடியா துன்றல்
சிந்தையுங் குளிர வுன்றன் செழுத்திடுஞ் சதையைத் தின்று
பந்தமுட் சோரி யுண்பேன் பாரென வுறுமிப் பாய (௭௮)

தேனது மனமும் வாடித் தீப்புலி காலில் வீழ்ந்து [கன்
ஊனுனக் காவே னுண்மை யுரைக்குமென் சொல்லைத் தாங்
மானமாய்க் கொள்ளு மென்று மாழ்கிவாய் குளறி மெல்லத்
தானமேல் வந்தோ ரெல்லாந் தரைமிசை மாள்வார் மீளார் ()

---

(௭௪) குவடு - மலை, அமலை - மிகுதி, கண்டம் - கழுத்து.

(௭௫ வரை - கரை, சோரி - உதிரம்.

(௭௬) கீறுபுல் - வரிப்புலி, இரு - பெரிய.

(௭௭) உயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டு, ஆடி - நடுங்கி.

வாழ்வுட லிளமை மூன்றும் வார்திரை குமிழே யொத்தாம்
ஊழ்வினை வியாதி சுற்றம் உலகமோ கர்ம பூமி
தாழ்விது வேண்டே னுனக் கையவென் குறைக்கி ரங்கி
காழ்மன வஞ்சங் கொண்ட கடும்புலி கிருபை செய்வாய் (௮௦)

புத்திரப் பேறே யில்லைப் பூவினிற் பிறவி கட்கு
கத்தியே நரக முண்டு நற்பத மில்லை யென்று
சத்திய வேத நாலுஞ் சாற்றிடு மதனால் யானும்
பத்தியாய்த் தான தர்மம் பண்ணியோர் சேயை யீன்றேன் ()

முப்பது நாட்க ளின்னம் முடியவு மில்லை நாதா
ஒப்பிலீர் விடை யளித்தா லோட்டமா யோடி நானும்
தப்பிலா வாழப் புத்தி தாவியென் பார்ப்புக் கோதி
ஒப்பநண் புக்கு ரைத்தே யொல்லையில் வாரே னென்ன (௮௨)

நல்லவுன் சமர்த்தை யிங்கு நாட்டினை யேடி பேதை [னுன்
வல்லவுன் பேச்சை யானும் வாய்மையென் றேற்பேன் முன்
நல்லதோ ரோரிப் பேச்சை நாகமுங் கேட்ட றிந்த
வல்லலும் வேண்டாம் நீயு மடிபெய ராகா தென்ன (௮௩)

கன்றது பெரிய தானுற் கவலையின் றிப்போ தேநான்
உன்றனுக் கிரையே யாவே னுயிர்களுக் கந்த மில்லை
இன்றுநான் வெளியை நாடி யியங்கவில் வாயிற் றாக்க
நன்றலை வென்று காலும் நடுங்கியே மடங்கி வீழ்ந்தேன் (௮௪)

அந்தணன் தனியாய்த் தோன்ற வழுதுமுன் நாரி நாட
விந்தன முன்னே சாண வெதிரினில் செக்கான் பார்க்கப்
பன்னக மாற்றான் கட்ட பல்லியும் பலவாய்க் கொட்ட
ஒண்டனுங் குறுக்கே செல்ல வொன்றுநா னினைக்க வில்லை ()

(௮௦) வார் - நீர், காழ் - வயிரம், வஞ்சம் - கொடுமை.

(௮௨) நண்பு - நேசர், ஒல்லை - சீக்கிரம்.

(௮௩) ஓரி - நரி, நாகம் - யானை.

(௮௫) இந்தனம்-விறகு, பன்னக மாற்றான்-பாம்பினெதிரி; கருடன்; ஒண்டன் - நரி.

ஆகையாற் சென்று யானு மரைக்கணந் தன்னில் மீள்வேன்
ஓகையா யனுப்ப வேண்டு முமக்கது கூடா விட்டால்
வாகையாய்ச் சத்யஞ் செய்வேன் வள்ளலே யென்று போற்றித்
தோகையுஞ் சிரமுந் தாழ்த்தித் துயரமு மீறி யோங்க (அசு)

மறைவழி தப்பிச் சென்றோன் மங்கையர் கற்ப ழித்தோ
னிறைமுனம் பொய்பு கன்றோ னிருவழக் கழித்தோன் பாவி
இறைவிருந் திருத்தி யுண்டோ னெளியவர் தமைப்ப ழித்தோன்
குறைபுனற் கங்கை யோரங் கோவதை செய்தோர் நாளும் ()

சொங்கதா யெதிரு ரைத்தோன் சூரியைக் கையி லேந்திக் |டிச்
சொன்றுயிர் பதைக்கப் பார்த்தோன் குடியடைக் கலரைக் காட்
சிந்தையுங் கலங்கச் செய்தோன் செலவுகாய்ச் சிறுவ ரோடே
யந்தணர் தமைய ழித்தோ னறிஞரை யடித்தோன் றானும் ()

கூலிகள் சொல்லிப் பின்பு கொடுத்திடா தடுத்திட் டானுங்
கேலிகள் மூப்பர் வந்தோ ரிவர்களைச் செய்தோன் றானும்
சூலியைக் கொன்றோர் சேருந் தூறுயான் சேரா விட்டால்
காலியா னடைவே னென்று கட்டுரை மொழிந்த தாங்கே ()

சத்திய மொழியைக் கேட்டுச் சலித்துமே புலியு மாங்கே
உத்தமி யிவளை நாமு மூர்தனக் கனுப்பா விட்டால்
நத்தியே பாவஞ் சேரும் நரகமும் வாய்க்கு மென்று
கத்துமுன் கன்றைப் பார்த்துக் கடுகிநீ வாவென் றோத (கூ0)

மரகத ராஜ னென்னு மன்னவா கேள்யான் சென்றே
உறவினற் குரைத்துக் கன்று கூட்டிடப் பாலுந் தந்தே
அறமெலா மோதி வாழ அமரிக்கை புத்தி கூறி
விரைவினில் வருவேன் தாங்கள் விரும்பியிங் கிருமென் றோதி ()

(அசு) ஓகை - சந்தோஷம், தோகை - வால்.

(அஅ) சூரி - கத்தி, கையடை - அடைக்கலம், அறிஞர் - மேலோர்.

(அகூ) சூலி - கர்ப்பிணி, தூறு - பழி, காலி - பசு, கட்டுரை - சத்தியம்.

விடைகோடு ஆரை நாடி வேகமா யோடி யோடிக்
கடைவனம் நீங்கக் கன்று கதறிடு மோசை கேட்டே
யடையும்வே றபாய மென்று வலறிடாச் செல்லுங் காலை
யிடையனும் பார்த்துக் கூட்டி யிருடியின் முன்னே விட்டான் ()

கன்றுதன் தாயை நாடிக் கருத்துட னுற்று நோக்கி
இன்றுநீ யெங்குச் சென்று யெந்தவ மறந்தா யோதான்
உன்னுடல் முழுது முள்ளு முதிரமும் நடுக்கங் கண்டே
யின்னதென் றதனை நன்று யியம்புவா யம்மா வென்ன (க௩)

வனத்தினிற் புதரில் மேயும் வடிவென்று கூறிப் பின்பு
கனத்துட னமுத மீய்ந்து கன்றையும் நாவால் நக்கிச்
சினத்தையுந் தவிர்த்து நீயு மினத்தினர் சொல்லைக் கேட்டுக்
கனத்துடன் வாழ்வா யென்று காவியு முரைத்துப் பின்பு (க௪)

உறவின ரருகிற் சென்றே உயிர்த்துகண் ணுருகுத்துக்
குறையெலாங் கதறிக் கூறிக் குறித்தசூள் காக்க வின்றே
இரைபுலிக் காக வேண்டு மென்னுயிர்க் கன்றை நீங்கள்
முறையுடன் காப்ப துங்கள் முறையெனப் பகருங் காலை (க௫)

சுந்தரச் சுரபி யெல்லாஞ் சோர்ந்துமே மனம்பு ழுங்கி
யந்தாற் பசுவை நோக்கி யலறியே யம்மா வென்று
வந்தவிவ் விபத்து நீக்க வழியெது வென்று முன்னி
மந்தையில் சிலமுன் வந்து மறுத்திதை மொழிந்த தம்மா (க௬)

தந்திரம் பலவாய்க் கூறித் தாவியிங் கடைந்த பின்பு
மந்திரப் புலிக்காய்ச் சென்று மாள்வது நீதி யல்ல
சிந்தைநீ வருந்த வேண்டாம் சேர்ந்தினத் தோடி ருந்தால்
மந்தையை நாடா நாடில் மாண்டிடு மென்று கூற (க௭)

(க௨) இருடி - பிராமணன்.

(க௫) உயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டு, உருத்து - சிந்தி, சூள் - சத்தியம்.

(க௭) மந்திரம் - குகை.

ஆணையு மிட்டு வந்தே யதின்படி செல்லா விட்டால்
வேணையுன் பழிகள் சேரும் விண்ணவ ரிகழ்வார் நானும்
நாணமுஞ் சொள்ள நேரும் நம்மவர் நகைப்பார் பிந்தி
மானமு மழிந்து மீளா மைநர குய்க்கு மையோ (௩௯௯)

மண்ணினில் வந்தோ ரெல்லா மண்ணிலே மாள்வ துண்மை
பண்ணைவென் சபதங் காச்சில் பாரினில் நம்ம வர்க்குப்
புண்ணியம் பெருமை சேரும் புகழுமே தசபா லோங்கும்
கண்ணிய மெனக்குண் டென்று கானகம் நாடிச் செல்ல ()

கன்றது கேட்டு விம்மிக் கதறியே தாயைப் பார்த்தே
இன்றுநீ யிறந்து விட்டா லென்றனக் குறவு மில்லை
உன்னுடன் யானும் வந்தென் னுயிரையு மிழப்பே னென்று
முன்னமே யோடுங் கன்றை முரிக்கோ தடுத்துக் கூறும் (௪௦௦)

அருமையாந் தாய்து றந்தா லன்னவர்க் கு க மெல்லாம்
பெருமையாந் தாயா மென்று பேசிடும் நூலைப் போலக்
குருகுவுந் தாயி முந்தாற் கோவேலா முந்தா யென்று
பரிவுடன் கூட்டிச் செல்லப் பசுவுமே மறைந்த தம்மா. (௪௦௧)

சத்தியங் காக்கச் செல்லுஞ் சக்கர மோர்பா லோங்க
த்திய பார்ப்பு சுற்றம் நழுவிட வுழுவை தன்றுள்
செத்திடச் செல்லுந் துக்கஞ் செறிந்தொரு பாலு மோங்கப்
த்தியாய்ப் பரமன் றன்னைப் பணிந்துவவ் வரைபாற் சென்று()

தொகையான் வருவே னென்று துன்னிய பசிய டக்கி
யாகையாய்ப் பார்த்தி ருக்கு முக்கிரப் புல்லே கோவாழ்

---

(௩௯௯) புன் - அற்பம், மை - இருள், உய்க்கும் - சேர்க்கும்.

(௪௦௦) நூல் - வேதம், குருகு - அழகு

(௪௦௨) சக்கரம் - பெருமை, நழுவிட - நீங்க, உழுவை - புலி, சறிந்து - அடர்ந்து, வரை - மலை.

(௪௦௩) துன்னிய - நெருங்கிய.

சாகையா னடைந்து கண்டு சங்கதி யாவுங் கூறி
வேகையா யடைந்தே னிங்கு வெறுத்திடா தருந்து மென்ன ()

கொடுவரி குகையை விட்டுக் கோவெதி ரெழுந்து போந்து
வடுவிலாத் தேனே யுன்னை வாட்டுதல் பாப மாகுங்
கெடுதியு மெனக்கு நேருங் கேட்டவர் பழிப்பா ராவண
நடுவிலே காப்பார் தன்னை நாதனுங் காப்பா னுண்மை (௧௦௪)

தூளுநீ செய்த தைப்போற் சுருக்கினில் வந்தா யம்மா
துவளையுங் கொண்டு நீயுஞ் சுரபியாய் நின்ற தாலே
தூளுளோர் தமைய ழித்தாற் சொர்க்கமுங் கிட்டா தானுற்
கேளுடன் முளையும் வாழ மீட்டமு மடைவா யென்ன (௧௦௫)

புலிக்கிரை யாகப் போவே னென்றுமே புகன்று வந்தே
ஒலிமணி வேய்ந்த காலி னெருங்கினிற் றிரும்பிச் சென்றுற்
கிலியுடன் வந்தா யென்றுங் கேட்டசா தனையா ளென்றும்
வலிவுட னிசழ்ச்சி கூறும் வனங்குவேன் கொல்வீ ரென்ன ()

சத்திய ரனைங்கு தேனைச் சங்கரித் தவர்க ளெல்லாம்
நத்தியே நரகஞ் சேர்வா ராகையால் நீயம் மூன்றே
டுத்தம கபிலை யாயு முறுவதா லந்தோ வந்தோ
சத்திய முன்னைக் கொல்லேன் சாதிசேர்ந் திருப்பா யென்ன ()

என்னிட நிணமுஞ் சோரி யின்றுனைக் களித்தே னுண்மை
தன்மமும் பொய்ய தாகுந் தாவிநீ யருந்தா விட்டால்
இந்தநற் சிலையின் மேலே யிடித்தென துவ்வி யாவி
பொந்தியை விட்டு நீக்கப் புதவனென் றெழுந்த தாங்கே (௧௦௮)

---

(௧௦௩) சாகை - இடம், வேகை - விரைவு.

(௧௦௪) கொடுவரி - புலி, வடு - குற்றம், நடு - பூமி.

(௧௦௫) சுரபி - பசு, கேள் - பந்துக்கள், முளை - பிள்ளை, ஈட்டம் - கூட்டம்.

(௧௦௮) நிணம் - சதை, சோரி - உதிரம், உவ்வி - சிரம், பொந்தி - காயம்.

தேனது மொழியைக் கேட்டுத் திகைத்துமே வேங்கை வாட
மீனுகள் மறையப் புட்கள் பிளிறலும் நற்பா னோங்கப்
பானுவுங் கூல துவளப் பார்க்கவே மனம கிழ்ந்து
வானிலே பரவை விட்டு வந்தனன் குணபாற் றன்னில் (௧0௯)

பசுவுமே பாறை மீது படிந்திட வுச்சி மோத
நிசியுமே நீங்கப் பாய்மா நின்றன மெய்வி திர்ப்ப
விசும்பினிற் றேவர் சூழ விமலரு மூன்று பேரும்
நசுவிலா வூர்தி யின்மேல் நாரிக ளோடு நின்றார் (௧௧0)

மலர்மழை பொழிந்தார் விண்ணோர் மன்னவர் மகிழ்ந்து சேர்ந்
பலர்துதி செய்தார் கோவின் பக்தியின் பெருமை யென்றார் [தார்
சிலர்புலி நசிநா ளென்று சேர்ந்தனர் காம்பி நாட்டு
வலவரும் நெருங்கி யாங்கு வன்புலி கோவுங் கண்டார் (௧௧௧)

பெற்றமும் புலியும் நின்று பிரான்களைக் கண்டு போற்ற
வுற்றவும் பழிகள் நீங்க வுயர்வுதுன் மேலாய்க் கொண்டீர்
சிற்றறி வுள்ள நீங்கள் சீக்கிரம் விமான மேறிப்
பொற்பத மடைவி ரென்று புகன்றுவா னடைந்தா ரீசர் ()

விரைமல ரூர்தி யூர்ந்து வெல்லுமா கபில செல்லப்
புரையிலா ரவிகு லத்துப் புகழரிச் சந்த்ர னென்போன்
கறையிலா மனத்த னாகிக் கட்டுரை சபதங் காத்து
மறையொலி வீட டைந்து மன்னனும் வாழ்ந்தான் மன்னா ()

சத்திய முடையோர் வாழ்க்கை சங்கட மேதுவந் தாலு
மித்திரன் முன்னே துகினஞ் சிதைத்தலைப் போல நீங்கும்

---

(௧0௯) மீன் - நட்சத்திரம், பிளிறல் - கூச்சல், பானு-சூரியன், பரவை - கடல்.

(௧௧0) நிசி - இரவு, பாய்மா - புலி, விதிர்ப்ப - நடுங்க விமலர் - தேவர், நசு - கெடுதல்.

(௧௧௩) ஊர்தி - விமானம், வெல்லுமா - புலி, புரை - குற்றம், ரவி - சூரியன்.

(௧௧௪) மித்திரன் - சூரியன், துகினம் - பணி.

பத்தியும் விரதம் பூண்ட பாங்கடைசை தலைவா சியு
முத்தியு மடைவா யென்று முனிவனுங் கூறிச் சென்றுர் (கசச)

குரைகடற் சூழு மண்ணிற் கொடும்புல மனைபு வக்கும்
நரையுடை மக்கள் கேளிர் கற்கதி யடைந்த சொலி
னொருவரிக் கதையைக் கேட்ட யதின்படி விரத மொன்று
முறைமையைக் கொண்டு மண்ணின் முத்தியைப் பெறுவ ரென்
[னென்

இத்தகைக் கதையைச் சொல்லிறு ரெழுதிஞர் பிறர்க் குரைத்
[தோர்
அத்தமாய்க் கேட்டோ ரத்திற் சொற்படி யின்றிப் பார்த்துப்
புத்தக மாய்வீ டுத்தோர் பூவி லின் வாழ்ந்து நன்குயப்
பத்தியாம் வீடை போலைப் பரகதி யடைந்து வாழ்வார் (கசசு)

மறைகளு மண்டர் வாழி மாதவர் தேங்கள் வாழி
பொறையுயு செழித்து மோங்கப் புகழ்துளி மாரி வாழி
இறைவருங் கோலும் வாழி யிழிவுறு மசத்ய மாழ்ந்து
குறைவிலாச் சத்ய மோங்கிக் குடிகளும் வாழி வாழி (கசஎ)

(கசரு) குரை - ஒலிக்கல், நரை - மூப்பு.

(கசசு) பரகதி - முத்தி.

(கசஎ) மறை - வேதம், அண்டர் - தேவர், மாதவர் - பிரா மணர், பொறை - பூமி, துளி - மழை, மாரி - மேகம்.

The Sadh.: Press, Madras.

உ

வேலுமயிலுந்துணை.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திர சங்கிரகம்.

தி. மு. இராஜம் முதலியாராலும்,
சை. சி. நடேச முதலியாராலும்,
எழுதப்பட்டு

சென்னை திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ டராஜ பக்தஜன சபையாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

1920.

இதன் விலை, அணா-2.

புத்தக விளம்பரம்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. இந்நூலாசிரிய ஸ்ரீ. அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திர சங்கிரகம்	0	2	0
2. ஷெ. சுவாமிகள் அருளிச்செய்த கந்தரநுபூதி சரித்திரக் குறிப்புடன்	0	0	6
3. கந்தரநுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி ஆகிய இம்மூன்றும் ஒரே புத்தகம்	0	2	0
4. தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், முதற்பாகம் இதில் ஒட்டக்கூத்தர், படிக்காசர், இரட்டையர்கள் முதலிய தெய்வப்புலவர்களின சரிதங்கள் அடங்கியுள்ளன, இவை கோவை. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியாரால் எளியநடையில் எழுதப்பட்டவை. ...	0	8	0
5. தமிழ் நாவலர் சரிதை (ஷெயார் பதிப்பு) ...	0	4	0
6. பொய்யாமொழிப்புலவர் சரிதம் (ஷெயார் பதிப்பு)	0	2	0
7. பரத்தையர் கேண்மை விலக்கு (இது மிகவும் உபயோகமான தொருநூல் (ஷெயார் பதிப்பு) ...	0	4	0
8. திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் மூலமும் உரையும் இரண்டும் ஒரே புத்தகம் இது சைவசித்தாந்தம் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமானது (காஞ்சி நாகலிங்க முதலியார் பதிப்பு) ...	1	0	0

மேற்சொல்லிய புத்தகங்களைத்தவிர தேவாரம், திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் முதலிய பன்னிரு திருமுறை நூற்களும் கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், தலபுராணங்கள் முதலிய இன்னும் பல சைவசமய நூற்களும் வேண்டுவோர் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதினால் சுத்தப்பதிப்பாய் வாங்கியனுப்பப்படும். மற்ற விவரங்களுக்கு கடிதம் எழுதித்தெரிந்து கொள்ளவும்.

சை. தி. நடேச முதலியார்,
நெம்பர் 40, தோப்பேட்டைத் தெரு,
சைதாப்பேட்டை சென்னை.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திர சங்கிரகம்.

இது

தி. மு. இராஜு முதலியாராலும்,
சை. தி. நடேச முதலியாராலும்,

எழுதப்பட்டு

சென்னை திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ நடராஜ பக்தஜன சபையாரால்

சென்னை
கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1920 விலை, அணா-2

முன்னுரை.

தமிழ் வீட்டு நூலெனப்படுந் தெய்வத் திருப்புகழ் இக்காலத்தி லெங்கும் யாவராலும் பொன்னே போற் போற்றப் படுவதும், அறுமுகச் சிவனார் அருட்பாட்டினையும், அப்பெருமானை வழிபடு மாற்றினையும் நம்மனோர் அறிந்துய்வான், தமது சொல்லாலும் செயலாலும் நன்குவிளக்கிக் காட்டியருளிய மெய்ஞ் ஞானியாகிய ஆசிரியர் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகளது சரிதங்கள் மாத்திரம பலராலவிகாரமுறப் பொய்க் கதைகள் பல படப்புனையப் பட்டு வழங்கப்படுகின்றன. அவை அப்பெரியாரது அருட் டன்மைக்கும் ஆற்றலுக்கும் பெரிதும் முரண் படுகின்றன; மேலும் அவை தங்குலத்தி லபிமானமும் பிறகுலத்தில் வைடம்மியமு முள்ள சில்லோராலேயே அங்கீகரிக்கப் படுகின்றன.

ஆகவே, அப்பொய்க் கூற்றுக்களை யொழித்து, அவரது உண்மைச் சரித்திரம் நந்தமிழுலகம் உவக்க உலவ வேண்டுமென்னுங் கருத்தானே இனிது எழுதிமுடித்திருக்கின்றோம். இதனை அறிஞர் யாவரும் ஏற்பார்களென்றே நம்புகின்றோம்.

இச்சரித்திரம் எழுதி வரும்போது உடனிருந்து பல விதத் தாலும் உதவிசெய்த எமது நண்பர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மா. அ. கனகசபை முதலியார் அவர்களுக்கும் எமதன்பார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்தக் கடமைப் பட்டுளோம்.

இப்படிக்கு,

தி. மு. இராஜு முதலியார்.

சை. தி. நடேச முதலியார்.

பொருளடக்கம்.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திர சங்கிரகம்.

அருணகிரிநாதர் துதி.

ஆசிரிய விருத்தம்.

கார்முகில் வண்ணனுங் கமலமலர் வாசனுங் காணவரிதாகி நின்று, கல்லாலமர்ந்தவன் கருணைபெறு மாதர்பாற் கந்தவேட்டுணை வராகச்,- சூர்தனை யொழிக்கவே தோன்றிமுசு மாமுகன்றாண்டாப் படைத்துணைவராய்ச், சோணாடுமேவிதரு வாணாடுமாண்டநவ சோர் விலாக் குந்தர்மரபிற்,- சீர்பரவு திலகமாய்த் திருவருணையம்பதியில் சிவனருளினாலுதித்துத், தென்கடல்கடந்து முருகக்கடல் படிந்து லகு செந்நெனற்பயிர் தழைக்க,-வார்குவடு தொறுநின்றுவான் திருப் புகழ்மாரி வருடித்தவருணகிரிமா, வள்ளன் மேகத்தினது வண்டி ருப்புகழ்ப்பாடி வனசமா மலர்சூடுவாம்.

பிறப்பிடம்.

செந்தமிழ் மணக்கும் நந்தம் திருநாடாம் சோழ நாட்டின் வடமேற் புறத்ததாய நடு நாட்டில்,

" துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ரூரும் துயர்ந்திடாதடைந்து காண்மன்றும், உவப்புடன் நிலைத்து மரிக்குமோர் பதியும் ஒக்குமோ நினைக்குநின்னகரை." (சோணசைலமாலை)

என்று நினைக்க முத்தியளிக்கும் நிர்மலப்பதி யெனப் போற்றப் பெற்றதும், அரியுமயனுந் தாந்தாம் பரமென் றிறுமாந்து முறையே ஏனத்தின் வடிவுகொண்டு அடி தேடி வருவலென அவனியெலா மிடந்தும், எகினத்தின்

வடிவுகொண்டு முடிதேடி வருவலெல்லை மூதண்ட மிசை பறந்தும் காணரிய வொரு பொருளாஞ் சோதிசைலத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதும், தேவர், முனிவர், சித்தர், யாவராலுந் துதிக்கப்படுஞ் சிவலிங்க மூலகாரணநிலயமாக வுள்ளதனைச் சைவ மகாபுராணத்தா னெடுத்துரைக்கப் படுவதும், வல்லாள வேந்தனுக்குச் சிவபெருமான் புத்திராரா யவதரித்து அநுக்கிர கித்ததும், பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதத்தலங்களுள் தேயுத்தலமாய் விளங்குவதும், பார்வதிதேவியார் தவம்புரிந்து இடப்பாகம் பெற்றதும், வச்சிராங்கத பாண்டியன், சலாதரன், காந்திசாலி முதலியோர் வலம்வந்து முத்தி பெற்றது முதலான பல அற்புதச் சரித்திரங்கள் நிகழப் பெற்றதும், வாயு நகரம், கௌரிநகரம், ஞானநகரம், சிவலோகபுரி, முத்திபுரி, தமலேச்சுரம், தக்ஷிண கைலாயம் முதலான சிறப்பு நாமங்களையுடையதும், பெண்ணையாறு, சேயாறு, கமலை நதியாதிய தீர்த்தங்களை யுடையதுமான தெய்வப்பதியெனக் கூறப்படுவது திருவண்ணாமலை.

ஜனனப்பிரபாவம்.

அப்பதியிலே, சற்றேறக் குறைய 440. வருடங்களுக்கு முன், குந்தாயுதனே குணபரஞ் சுடரென்றெந்நாளும் வந்தனை புரிந்து வதியும் பெருமை மிக்க செங்குந்த மரபில், நல்லொழுக்கமும் நற்குணமு முடைய மாசிலாதோர் சற்குடும்பத்தில், * காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றிப் பிள்ளையெனும் பேற்றிற்கே பேரவா வுடையோராய் நமது அம்மை யப்பராகிய அருணாசலேசுவரரையும், உண்ணாமுலையம்மையாரையும், கருணையங் கடலாகிய

* தந்தையார், தாயார்களது பெயர்முறையே மூதண்டநாத முதலியா ரென்றும், முத்தம்மையா ரென்றும் கன்னபரம்பரையானே கூறுப. தக்கவாதார மின்மையால் விடுத்தாம்.

முருகப் பெருமானையும் நாடோறும் வழிபட்டு வருவா ராயினர். அங்ஙனம் வழிபட்டு வருகையில் ஓர்நாள் தம் வழிபாட்டின் ஆற்றலாலோ, தங்குலத் தூய்மையாலோ, தம்பதி (அருணைப்பதி) யதிர்ஷ்டத்தாலோ,

"தாயினு மினியவரு ளாறுமுகனுந் தடம்புயவீரரை நோக்கிப், போயவற்கினிய கேளிராப்பொருந்திப் புவியிடை நங்குலம் விளக்கி, யாயினபின்னர் நம்பதபெறுமென் றருள்விடைதலைகொடுச்செல்லச், சேயினிற்குந்தன் வந்தெதிர்கொண்டு திகழுறத்தழீஇப் படர்ந்த னனால்."
(கந்த புராண சங்கிரகம்)

எனவரும் சூரப்ப நாவலர் சுந்தரமொழியின்படி முன்னா ளில் முருகவேள் தந்தம்பியர்களை விளித்து நீவிர் புவியி டை வைகும் முசுகுந்தன் பாற் சென்று நங்குலங் கண்டு வருக வென்றருளியதுபோல், இப்போது தஞ்சமயத் தையும் விளக்க வெண்ணி யப்பெருமானது திருவருளும் ஒருங்கு கூடவே, அதனால் ஆழ்ந்த கருத்தும், அரியபொ ருளும், கற்பனாலங் காரங்களும் சிறந்து விற்பனமலியச் சொல்லலங் காரத்துடன், பலசந்தங்களாலாய வருமறை யின் சிரப்பொருளா யமைந்த தெய்வத் திருப்புகழைப்பா டித்தரவும், அதனைத் திருக்கை வேலன் திருவடிகளுக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகும் மெய்த் தொண்டர்களெல்லாம் நித்தமும் புகழ்ந்து போற்ற வேண்டி, அருணேச னருளால் நம்மருமைத் தாயார் கருப்பமெய்தினர். பின்னர் அவ்வம் மையார்க் கருவளர்தற்குரிய உயிர்வளர் மாத மொன்பதுங் கடந்து பத்தா மாதத்தில் நல்ல வோர் சுபதினத்தில் ஓரா ண்மகவை யீன்றருளினர்.

இவ்வா றீன்றெடுத்த அந்தத் தெய்வதக் குழந்தை க்கு அவரின் பெற்றோர் "அருணகிரி" என்று திருநாம மிட்டு நாளொரு மேனியும் போதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து, மங்கலவணி சாற்றி, திங்கள் தோறும் காப்புப்

பரவி, பருவந்தோறும் விழாவணி யெடுப்பப் பிள்ளையுந் தளர் நடைப் பருவஞ் சேர்ந்தார்.

கல்வி பயின்றமை.

தளர் நடையுற்ற தெய்வதக் குழந்தையாகிய நமது ஆசிரியர் அருணகிரிநாத சுவாமிகள், தமது குழந்தைப் பருவத்திற்குறிய காப்பு, செங்கீரை, தாலம், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிறுபறை கொட்டல், சிற்றில் சிதைத்தல், சிறுதேருருட்டல் முதலிய பிள்ளைப் பருவங் களையுங்கடந்து ஐந்து வயதெய்தவும் பள்ளிக்கனுப்பப் பட்டார். அப்பருவ முதற்கொண்டே கல்வியிலும் கடவுட் பக்தியிலும் தமது நாட்டத்தைச் செலுத்துவாராயி னார். அத்தருணத்தி லோர்நாள் கருணை மூர்த்தியாகிய குமரவேள், அருணகிரி யாரது பெற்றோரின் கனவிற் ரோன்றி "நமது குழந்தையைச் சிறுபிள்ளை யென்றெண்ணற்க, விண்ணுலகு மண்ணுலகு மொருங்கே மதிக்கக் கூடியவன். எந்தஞ் சமயத்தையும் எம்பியர் குலத்தையும் விளக்கவே நும்பா லிம்மகவைத் தந்தோம்" எனக் கூறி மறைந்தருளினர். அது கேட்ட அவரின் பெற்றோர், கந்தன் கனவிற்றோன்றி யுரைத்த கட்டுரையை யுபதேசமொழியாக் கொண்டு அன்று முதல் தம்மகனைக்கண்டு பூரிப் படைந்து வந்தனர்.

தடுத்தாட்கொண்ட விபவம்.

இங்ஙனம், அருணகிரியார் கல்விபயின்று வருநாளில் இவரது கல்வியறிவு வரம்பெய்தி நின்றது. கடவுட் பக்தியும் நிறம்பப் பெற்று,

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்."

" வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலாதானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டு மிடும்பை யில." (திருக்குறள்)

எனவரும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்கூறிய வேத மொழிகளின்படி நமது ஆசிரியர் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஆண்டவனை வழிபடுவதே பிறவிப் பெருங்கடனீந்து தற்குரிய வுபாய மென்றெண்ணி, நாடோறும் சர்வ ஜெகத்துக்கும் கர்த்தராகிய அண்ணாமலை நாதரையும், ஜெகன் மாதாவாகிய உண்ணாமுலை யம்மை யாரையும், கருணையங் கடலாகிய குமரவேளையும் வழிபட்டுவருவாராயினர். அக்காலத்தில் நமது சுவாமிகளும் தமக்குரிய பிள்ளைப் பருவங் கடந்து காளைப் பருவத்திற் குரிய பதினாறும் வயதுற்றனர். அப்போது அவரைக் காணும் பெண்களுள் சிலர்,

" மதனசொரூப னிவனென மோக மங்கையர் கண்டு
மருண்டு திரண்டு வரிவிழி கொண்டு சுழியவெறிந்து "

என்னும் பட்டினத் தடிகளது அருள்வாக்கிற் கிணங்க அவரது எழிலுருவத்தில் மையல் கொண்டனர்.

" மாதிரிரு விழியாகு மம்புக்கு மதனவேள் வாளிக்கு
நடுவாகியே மாலாகு மருணகிரிநாதர் "

எனவரும் மார்க்கசகாய தேவர் மலர் வாக்கின்படி அவரையுந் தங்கருத்திற்கிசைய மயக்குவதாயினர். ஆண்டவன் அருள் வழியொழுகும் ஆசிரியர் அருணகிரியார் அவர்கள் கருத்திற்குச் சிறிதும் இணங்க வில்லை. ஆயினும் மின்னார்கள் மையல், மீண்டு மீண்டுமிவரை மயக்குவதாயிற்று. சுவாமிகளும் இனிநா மின்னு மிங்கிருப்பின் உலக வின்பம் நம்மைப் பற்றிக் கொள்ளுமோ வென்றஞ்சி,

" வளைபட்டகை மாதொடு மக்க ளெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ " (கந்தரனுபூதி)

என்று தங்குல தெய்வமும் தாம் வழிபடு கடவுளு மாகிய முருகனை நினைந்து நினைந்து உருகுவதாயினர். அதுபோ

ழ்ந்த ஆசிரியருக்கு இருவினை யொத்து மும்மை மலம்நீங்கி வருங்கால மாயிருந்தது. ஆகவே, ஆண்டவன் ஆசிரியர் அருணகிரியாரை யாட்கொளத் திருவுளங் கொண்டு திருவருளை யவர்பாற் செலுத்தி யருளினர். ஆண்டவன் திருவருள் தீண்டப்பெறுதலும் ஆசிரியர் ஞானமுதிரப்பெற்று ஆவைப்பிரிந்த கன்றேபோல் ஓடோடியும்போந்து,

> "அடலருணைத் திருக்கோபுரத்தே யந்த வாயிலுக்கு
> வடவருகிற் சென்று கண்டு கொண்டேன்
> * * களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே" (கந்தரலங்காரம்)

எனவரும் செய்யுளின்படி அருணைச் சிவாலயச் சிகரியின் வடபால் நிலவும் அறுமுகனார் ஆலயத் துட்புக்கு ஆண்டவனைக் கண்டார்; தாயைக் கண்ட சேயைப் போல ஆனந்தபரவச மானார். அடியற்ற மரம்போல் கீழே விழுந்தார். உள்ளம் நைந்து நைந்து உருகுவதானார். பின்னும் அவணின்றும் நீங்கற்கு மனமின்றி ஆண்டே தனித்த கோரிருக்கையில் அவருள்ளம் பள்ளத்துத் தங்கிய வெள்ளம் போல் (ஓடாது) ஆண்டவனையே சிந்தித் திருக்கு மொருகியானத்திலிருந்தது. அங்ஙனம் ஆறுநாளிருந்த தற்பின் ஆண்டவன் அவருக்குத் தரிசனந் தந்தருளத் திருவுளங் கொண்டவராய் அவர்முன் தோன்றி அன்பனே! நீ நம்மைப் பாடுகவென்றலும், நாயினுங் கடைபட்ட யான் தேவரீரது புகழை என்சொல்லிப் பாடுகேனோ வென்றிறைஞ்சிநின்றார்,

> "* * * * அருணைகிரிநாத ரருணைச் சிகரி வடவாசலிற் பயிலகம், பாதமலர் பாடுநீயென்ன வடியேனு மெப்படி பாடவென்றவளவிற் பத்திதரு முத்தகை யத்தியிறைவா வெனப்பாடென்று சொல்லியலாற், பூதலமுமெங்கிளையுமீடேற நாவிற் பொறித்தவருரைத்தக்கவிதைப், புத்தமுது பன்னிரு செவிக்குநிறையக்கொண்டு போதமு மளித்தருளினார்."

(திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்.)

எனவரும் மார்க்க சகாய தேவர் மலர் வாக்கின்படி ஆண்டவனும் பூதலமு மெய்ங்கிளையு மீடேற, "முத்தைத்தரு பத்தித்திருநகை யத்திக்கிறை, சத்திச்சரவண முத்திக்கொரு, வித்துக்குருபர மெனவோதும்" என்றடி யெடுத்துக் கொடுத்து அவர் நாவில் ஞானசக்தியென்னுந் தமது வேல்கொடுபதித்துத் தம்மைப்பாடும் ஆற்றலையு மனுக்கிரகித்தார். உடனே ஆசிரியர் அருணகிரியார்,

"முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக் கிறை சத்திச்சரவண
முத்திக் கொரு வித்துக்குருபர எனவோதும்
* * * * * * *
* * * * * * *
கொட்புற் றெழ நட் புற்றவுணரை
வெட்டிப் பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல பெருமாளே",

என்னுந் திருப்புகழைப்பாடினர். அது முதற்கொண்டு முதிருஞ்சுவைகொண்டு மதுரமகனிந்து செங்கைவேலன் சீர் சிறந்த அந்தமிகு சந்தம் பொலியும் தெய்வத் திருப்புகழைப பாவலரு நாவலரு மெச்சுமாறு பாடி அவற்றை முருகன் திருவடிகளில் தினமுஞ் சூட்டிவந்தனர். ஆறுமுகனும் அவைகளை யன்புடனேற்று ஆசிரியரை ஆனந்த பரவசராக்கி யருளினர்.

தலயாத்திரை விசேடம்.

பின்பு, ஆசிரியர் அருணகிரியார் எள்ளற்குரிய இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்து தம்மை யாட்கொண்ட முருகப் பெருமானுடைய சந்நிதியையே தமக்குரிய வாசத்தானமாகக்கொண்டு அவனுடைய திருப்புகழ்களை எடுத்துப் பாடுவதே தமக்குரிய மெய்த்தொண்டென வெண்ணி, அங்கிலேயினிற்குமவர், முழுமுதற்கடவுளாகிய முருகவேள்

திருக்கோயில் கொண்டுள்ள சோழநாடு, பாண்டிநாடு, ஈழநாடு, தொண்டைநாடு, நடுநாடு, கொங்குநாடு, மலையமாநாடு, வடநாடுகளிலும், அவற்றை யுள்ளிட்ட கிளைநாடுகளிலு முள்ள பலதலங்களையும் தரிசித்துய்ய வேண்டி, அண்ணாமலையினின்றும் புறப்பட்டுச் சோழநாட்டி லுள்ள பெரும் பற்றப் புலியூரென்னும் சிதம்பரத்தை யடைந்து,

“விடங்கைக் கொத்தக டாவுடை யானிடை
* * * * *
பெரும்பற்றப்புலி யூர்தனின் மேவிய பெருமாளே”
(பெரும்பற்றப்புலியூர்)

என்னுந் திருப்புகழைப்பாடி சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருப்பிரமபுர மெனும் சீகாழிப்பதியை யடைந்து,

“தருவினை யிழந்துய ருண்டு வெருண்டு
* * * * *
பிரம புரந்தனி லுங்குக மென்ன பவர்
மனமதி லும்பரி வொன்றி யமர்ந்தருள் பெருமாளே”
(திருப்பிரமபுரம்).

என்னும் திருப்புகழ்ப்பாடி சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருவேரகம் எனும் சுவாமி மலையை யடைந்து,

“குமர குரு பரமுருக குகனே குறச்சிறுமி
* * * * *
சிவ சமய வறு முகவ திருவேர கத்திலுறை பெருமாளே”
(சுவாமிமலை)

என்கிற திருப்புகழும் இன்னும் பல திருப்புகழ் பாக்களும் பாடி, அங்கு சில நாட்கள் தங்கி, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு இப்பதியை எளிதில் நீங்கி, திரிசிரமலை, திருவாரூர், திருவானைக்காவல் முதலிய ஏனைய சோழநாட்டுத் தலங்கட்குஞ் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, கொங்கு நாட்டை யடைய விரும்பி திருப்பழநி என்னும்

தலத்தை வந்தடைந்தனர். அத்தலத்துமீதுள்ள அவா மேலீட்டினால்,

"குவளை பொருதிரு குழையை முடுகிய
* * * * *
பரியு மிடறிய பழநிமலை வரு
பாவ லோர் புகழ் பெருமாளே".

(திருப்புகழ்).

என்னும் பிரபந்தத்தைப்பாடி இங்கு வெகுநாட்கள் தங்கி சித்த கோலத்துடன் விளங்கும் பழநியப்பரைத் தினந் தோறும் தரிசனஞ்செய்து, அப்பெருமானது திருவடிகளுக்குப் பாமாலைகளும் தினமுஞ் சூட்டிவந்தனர். இத்தலத்தின்மீது மிகப்பற்றுடையவரும், பற்பல திருப்பணிகளை இயற்றிவருபவருமான கவிசைச் சேவகனோடு நட்பு கொண்டு மிகப் பிரபலமாய் விளங்குகின்ற காலத்தில், பழநியப்பர் நமது ஆசிரியர் அருணகிரியாரை விராலிமலைக்குச் செல்லும்படி ஆக்கியாபித்தனர். அக்கட்டளையின் படியே கவிசைச் சேவகனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவராய், மீண்டும் அங்குவருவதாகச் சொல்லி அதிசீக்கிரத்தில் விராலிமலையை யடைந்து,

"தாமரையின் மட்டு வாசமலரொத்த
தாளிணை நினைப்பில் வடியேனை
தாதவிழ் கடுக்கை நாகமகிழ் சற்ப
தாருவென மெத்திய விராலி
மாமலையி னிற்பம் நீ கருதியுற்று
வாவென அழைத்தென் மனதாசை
மாசினை யறுத்து ஞானமுத ளித்த
வாரமணி நித்த மறவேனே

(விராலிமலை).

என்னும் திருப்புகழ் பாடித் தரிசித்து வயலூரையடைந்து,

“ இகழ்பரிசெய்பதிக்கு னொனைத்
தமத்தடிமைப்படுத்த வருட்
டிருப் பழநிக்கிரி குமரப் பெருமாளே ”.
(வயலூர்).

என்னும் பாட்டில் பெருமான் தம்மை யாட்கொண்ட திருவருளை வியந்துபாடி சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மீண்டும் பழநிப்பதியை வந்தடைந்து,

“ கருவினுரு வாகிவந்து வயதளவி லேவளர்ந்து
* * * * *
பழநிமலை மீதினின்ற பெருமாளே ”.
(திருப்பழநி).

என்னும் பிரபந்தத்தைப்பாடி சுவாமி தரிசனஞ் செய்துக் கொண்டு முன்போலவே கவிசைச்சேவகனோடு உறவு கொண்டு சிலநாட்கள் தங்கி வீரைநகரை அடைந்தனர். அவ்விடத்திலும் பழநிப்பதியில், பெருமான் எக்கோலங் கொண்டிருக்கின்றனரோ அக்கோலத்துடனே தரிசிக்க விரும்பி; தமது நண்பர் கவிசைச் சேவகனும் பெரிய தொரு கோயில் கட்டுவித்து, அதில் பழநியப்பனை பிர திஷ்டை செய்து, கும்பாபிடேகம் முதலியன நனி நடாத்தி,

“ வீறு கவிசைவரு சேவகனதிதய
மேவு முதல்வ வயல்வாவி புடைமருவு
வீரை வருபழநி ஞானமலையில் வளர் பெருமாளே ”.

எனவும்,

“ வேலைவிடு கந்த காவிரி விளங்கு
கார் கவிசைவந்த சேவகன் வணங்க
வீரை நகர் வந்து வாழ்பழநி யண்டர் பெருமாளே ”

என்னும் அத்தலத்துப் பெருமான்மீது சூட்டிய பாடல் களிலெல்லாம் தமது நண்பர் கவிசைச் சேவகனுரையும் வியந்து பாடினர். பின்பு அவிநாசி, திருச்செங்கோடு, திருமுருகன்பூண்டி முதலிய மற்றைய கொங்குநாட்டு

க்ஷேத்திர மூர்த்திகளையும் பராவி, பாண்டி நாட்டிலுள்ள மதுரையை வந்தடைந்தனர். அங்கு சிலநாட்கள் தங்கித் திருப்பரங் குன்றத்தை யடைந்து,

" உனைத்தினந் தொழுதிலனுன தியல்பினை
* * * * *
திருப்பரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே "
(திருப்பரங்குன்றம்).

என்னும் திருப்புகழ் பாடி சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொடுங்குன்றத்தை யடைந்தனர். அத்தலத்துப் பெருமானை வழிபட்டு,

" மட்டற்ற விந்திரிய சட்டக் குரம்மை யழி
பொழு தினிலும் அருள்முக
சத்தக் கொடுங் கிரியி னிர்த்தச் சரண்களை மறவேனே "

என்னும் திருப்புகழ் பாடி நிருத்த தரிசனஞ் செய்து இராமேசுவரத்தை யடைந்து அங்குள்ள மூர்த்திகளையும் வழிபட்டு ஈழ நாட்டுத் தலங்களாகிய திருக்கோணமலை, திருவீங்கோய்மலை, கண்டி, கதிர்காமம், யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் முதலிய க்ஷேத்திர மூர்த்திகட்கும் அவ்விடத்தினின்றே திருப்புகழ் பாடி, மலையமா நாட்டிலுள்ள திருச்செந்தூரை யடைந்து,

" செந்திலினு மென்றன்முன் கொஞ்சி நட
னங்கொளுங் கந்த வேளே ".
(திருச் செந்தூர்.)

எனப்பாடி நடன தரிசனஞ் செய்து, மீண்டும் சோழ நாட்டை யடைய விரும்பித் திருவானைக்காவல், திரிசிரமலை, குருகிரி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சிதம்பரத்தை வந்தடைந்தனர். அவ்விடத்தில் சபாநாதர் நடனங்காட்டிய திருவருளை வியந்து முருகப்பெருமானையும் ஆடல் காட்டிய தரிசனஞ் செய்ய விரும்பி,

" அகுகுகு குகுவென ஆளிவாய்ப்பல
அலகை களடைவுட னுடமாட்டமும்
அரவனுட னெழு காளி கூட்டமு மகலாதே
அரிதுயில் சயனவி யான மூர்த்தனு
மணிதிகழ் மிகுபுலியூர் வியாக்கிரனும்
அரிதென முறை முறை ஆடல் காட்டிய பெருமாளே "

(சிதம்பரம்.)

என்கிற திருப்புகழ் பாடவே முருகப்பிரானும், வியாக்கிர பாதர், பதஞ்சலி ஆகிய இவர்களும் பிரமிக்கும்படி காளி கூட்டம், அலகைக் குழாம் முதலியவை தம்மைச்சூழ நிருத்த தரிசனங் காட்டி யருளியதைத் தரிசித்துத் திரு வேரகத்தை யடைந்து,

" தகையா தெனக்கு னடி காண வைத்த
தனி யேரகத்தில் முருகோனே "

என்று பாடி, பாத தரிசனஞ் செய்து தொண்டை நாட்டி லுள்ள திருப்போரூர், திருமயிலை, திருவாலங்காடு முதலிய க்ஷேத்திர மூர்த்திகளையும் பாடிப் பழிச்சித் திருத் தணிகையை யடைந்து,

" சினத்தவர்முடிக்கும் பகைத் தவர்குடிக்கும்
* * * * *
திருத்தணி யிருக்கும் பெருமாளே "

(திருத்தணிகை).

என்னுந் திருப்புகழ் பாடிப் பழிச்சி வள்ளிமலை, திருவிரிஞ்சை, திருவேங்கடம், சிகாளத்தி முதலிய ஸ்தலங்களையும் தரிசித்துப் பாடி அந்த சிகாளத்திப் பதியிலிருந்தே வட நாட்டுத் திருப்பதிகளிலுள்ள காசி, கேதாரம், ஸ்ரீ சைலம் முதலிய க்ஷேத்திர மூர்த்திகளையும் பாடிப் பரவி, காஞ்சி புரம் வந்தடைந்தனர். அங்குச் சிலநாட்கள் தங்கிக்குமர கோட்டத்தை யடைந்து,

" அறிவிலாப் பித்தருன்ற னடிதொழாக் கெட்ட
* * * * *
வழகு காட்டிப் புணர்ந்த குமரக் கோட்டத்தமர்ந்த பெருமாளே"
(குமர கோட்டம்).

என்கிற திருப்புகழ் பாடிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருமுல்லைவாயில், திருக்கச்சூர் உத்திரமேரூர், மயிலம் முதலிய தலங்கட்கும் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பாடி இறுதியாகத் திருவண்ணுமலை வந்தடைந்தனர். அவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு,

" வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட
ஆண்டாண் டாயினு மாகக் காண்டக
முந்துநீ கண்டுழி முகனமர்ந் தேத்தி "
(திருமுருகாற்றுப்படை).

என்னும் நக்கீரர் நல்வாக்கின்படி எங்கெங் கெல்லாம் முருகப்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்றனரோ அங்கெங்கெல்லாம் பாடியும், இன்னும் குமாரக் கடவுளுக்குப் பிரபல க்ஷேத்திரங்களாய் விளங்குகின்ற திருப்பரங்குன்றம், சோலைமலை, திருச்செந்தூர், சுவாமிமலை, விராலிமலை, விநாயகமலை, கண்டி, கதிர்காமம், குன்றக்குடி, மயிலம், திருப்போரூர், திருத்தணிகை, கொல்லிமலை, பொதியமலை, கழுகுமலையாதிய தலங்களிலுள்ள மூர்த்திகட்கும் அவ்வண்ணுமலைப் பதியிலிருந்தே பாடிப் பழிச்சியும் வந்தனர். ஒவ்வொரு குன்றுதோறும் குமரன் கோயில் கொண்டுள்ளான் என்று ஞானிகள் கூறும் உண்மைப்படி குமரன் கோயில் கொண்டுள்ள இவ்வோர் குன்றுக்கும் அங்கிருந்தே பாடியும் வந்தனர்.

இங்ஙனம் உலக வினை யடங்கலு மொருவித் தம்மையாட்கொண்ட ஆண்டவனையே இடையறாது எண்ணியெண்ணி, அவனையே மீண்டு மீண்டும் தரிசிக்க வேண்டு

மென்னும் பேராவா மீக்கொண்டவராய் அங்கேயே யிருந்தனர். அக்குறைவினாலேயே அவரது நன்னெஞ்சமானது நைந்து நைந்து உருகுவதாயிற்று. அக்குறை நீங்காமை கருதியே ஓர் நாள் பல்லாயிரந் திருப்புகழ் பாக்களடங்கிய தம் புத்தகத்தைக் கையிலேந்தி திருவருணைக் கோபுரத்தின் மீதேறி நின்றார்: இறைவனை நினைந் தழுதார்: அப்புத்தகத்திலுள்ள பாக்களையும் ஒரு முறை பாராயணமாகப்பாடி முடித்தார். அப்போதும் ஆண்டவன் தரிசனம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. உடனே அயிற் குலத்துதித்த அருணைகிரிப் பெருந்தகை யண்ணல் ஆங்குநின்றபடியே திருப்புகழ் வரைந்துள்ள ஏடுகளையெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உருவிக் கீழேவிட்டு எம் அடிகளே! என்று கீழே குதித்தார். குதித்திடலுங் கருணையங் கடலாகிய குமரவேள், மனிதவுருக்கொடு வந்து, அவரைத் தாங்கி விட்டு இளம்பூரணனைத் தரிசித்துய்யப் பிராணனை விடுவதாற் பயனின்று. இன்னும் நீ தவஞ் செய்தல் வேண்டும் எனக்கூறிச் சடாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, உருத்திராக்ஷங் கோக்கப்பட்ட ஜெபமாலை யொன்று தந்து மறைந்தருளினார். பின்னர் இவ்வாறு வந்தருளினவன் அவனே யென்றுணர்ந்து கொண்ட அருணகிரியார் அரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருக்க முருகப்பெருமானும் அங்ஙனமே கிரியா சத்தி, ஞானசத்தி யெனப்படுந் தம்முடைய தேவிமார்களிருவரோடும் மயூர வாகனத்தின்மீது தரிசனந்தந்து சோதி கடாக்கோயிலுட் புக்கு மறைந்தருளினர். பின்னர் அவின் மாமுனிவராய அடியார்குழாம் புடைசூழ நாதருக்குத் தரிசனங்கொடுத்து ஓங்காரத்தை யுபதேசித்து "சும்மாவிரு சொல்லற" வென்றலுமே" என்றபடி மோன நிட்டையிலே அவரை யிருத்தி பரிபூரண சுவானுபூதிமானாகச் செய்தருளி மறைந்தருளினர்.

அன்று முதல் நமது சுவாமிகள் பற்றற்ற மனமும், பரந்த பக்தியும், மலர்ந்த கண்ணும், மதிமுக வெழிலும், நீறுபுனை கோலமும், நீள்கோவணமு முடையாராய்ச் சித்த கோலத்துடன் விளங்குகின்ற காலத்தில், தம்மைச் சரணடைந்த கூன், குருடு, குட்டம், பாண்டு, சோகை, சூலை முதலிய பற்பல நோய்களினால் வருந்தும் பிணியாளர்களது வியாதிகளை நீறுபூசித் திருப்புகழ் ஓதித் தீர்த்து வருதன் முதலிய பற்பல அற்புதங்களைச் செய்துகொண்டு மிகப் பிரபலமாய் விளங்கினார்.

வில்லிபுத்தூராருடன் கல்விப்போர் செய்தமை.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் என்பவர், பெண்ணையாறு பாயப்பெற்றத் திருக்கோவலூர், திருவெண்ணெய்நல்லூர் முதலிய சிவ விஷ்ணு வாலயங்களை யுடைத்தாய நடுநாடென்னும் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள சனியூரில் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் மரபிற்றோன்றியவர். வைணவ சமயத்தை மேற்கொண்டவர். சங்கநூல், தொல்காப்பிய மாதிய தொன்னூல்களையுங் கற்று இலக்கண விலக்கியங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கியவர்.

இவர், நமது ஆசிரியர் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் பிரபாவங்களை பலராற் பலமுறைக் கேள்வியுற்று, அவரைச் சந்திக்க விரும்பி, திருவண்ணாமலைப் பதியை வந்தடைந்தனர். ஆங்கு, இவர் செவிக்கும் சிந்தைக்கும் வாய்க்குமினியதாய், எந்த வினைக்கு மாமருந்து போன்றுள்ளதாய், தமிழ்வீட்டு நூலெனப்படுந் தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில, அந்தமிகுந்து சந்தம்பொலிந்துள்ள வகைகளைக்கேட்டுணர்ந்து ஒருவாறு வியப்படைந்தன ரேனும், இவருக்கு நமது ஆசிரியர் பாலுள்ள பொறாமை மிகுதியால் அருமறைப் பொருளாய்த் தோன்றும் அப்பாடல்களில் பிழை பல விருப்பதாகப் பலரிடத்துங் கூறி வந்த

னர். அதனைக் கேட்டோர் அறுமுகவன் திருவருள் பெற்று விளங்கும் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பாடும் பாக்களிலுமா பிழை கண்டார் இவர். இது கல்விச் செருக்கினால் தருக்கிக் கூறும் பதட்டமொழி யென்றனர் சிலர். பொறாமைப் பேய்ப் பிடித்துக்கூறும் புன்மொழி யென்றனர் சிலர். இச்செய்தி அருணகிரியார்க்கும் எட்டியது. இருவரும் ஒருவரோ டொருவர் சந்தித்துக் கல்விப்போர்ச் செய்தனர். வெற்றித் தோல்வி காண்ப தரிதாயிற்று. இறுதியில் ஓர் அறுதியிட்டு ஒருவர் பாடுவதற்கு மற்றொருவர் பொருள் கூறுவதென்னும தீர்மானத்தின்படி, அருணகிரியார் கந்தரந்தாதி பாடிவர, அதற்கு வில்லிபுத்தூராரும் உடனுக்குடனே பொருள் கூறிவந்தனர். 54-ம் பாடலாகிய,

" திதத் தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத் தத்தத் தித்தத் தித்தித்தத்த தேதுத்து தித்தித்தத்தா
திதத் தத்தத் தித்தத்தை தாதத் தேதுதை தாததது
திதத் தத்தத் தித்தித் தித்த தித்துத் தீதெதாதத்தே."

(கந்தரந்தாதி.)

என்னும் தகர விகற்ப யமகச்செய்யுளொன்றைக்கூற, அதற்கு வில்லிபுத்தூரார் பொருள் கூறாது மயங்கித் தோல்வியுற்றான மடைந்து, தம் முன்னர் தோற்றார் செவிகளைத் தம்வாளாற் றுமெயரிந்து கொண்டுவந்த வாற்றானே, தம்முடைய செவிகளையு மங்ஙனமரிந்து கொள்ளலா மென்று அவ்வாளை அவரெதிரில் வைத்துக்கூற,

" காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
ஆசுக்குக் காளமுகி லாவனே—தேசுபெறு
மூழுக்குக் கூத்த னுவக்கப் புகழேந்தி
கூழுக்கிங் கௌவையெனக் கூறு."

(தனிப்பாடல்.)

ண்வரும் தனிப்பாட்டின்படி அது கண்ணுற்ற நமது சுவாமிகள், இனி யொருவர் காதுகளையு மரிவதில்லை யெனும் உறுதிமொழி யெமக்குத் தந்து, நீவிர் உமது காதுகளோடு செல்லுக வென்று கருணைமொழி கூறிக் கன்னதானஞ் செய்தனர்.

பின்னர், ஆழ்வார் ஆங்குற்ற தமதிருக்கையினை அடைதலுந் திருவண்ணாமலைச் சிவாலயக் கோபுரம் தமது கண்ணிற்குப் புலப்படுவதாயிற்று. உடனே அது அவருக்குத் தெரியாதிருக்கும்படி திரையிடச் செய்தனர். அஃதுணர்ந்த அருணகிரியாரும் அக்கண்கள் மறைகவென்றலும், ஆழ்வாரும் கண்களிழந்து வருந்தி மீண்டுமவரைத் தரிசித்துக் காதுகள் கொடுத்தவாறு கண்களுங் கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிந்தனர். அருணகிரியாரும், அருணை நாதனைப் புகழ்ந்து பாடும்போது கண்களும் பெறலா மென்றனர். ஆழ்வாரும் தாம் பாடிவரும் பாரதத்தில்,

"ஓரேனந் தன்னைத்தேட வொளித்தருளு மிருபாதத் தொருவனந்தப்
போரேனந் தன்னைத்தேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான"

(பாரதம்.)

என்னும் செய்யுளைப் பாடும் போது இழந்த கண்கள் இரண்டும் பெற்றனர்.

சம்பந்தாண்டானுடன் வாதம் நிகழ்த்தியதும், கற்பக மலரின் பொருட்டுக் கிளியுருவ மடைந்ததும்.

அவ்வண்ணாமலைப் பதியின் கண்ணே பொருமைப் பேய்ப்பிடித்தவனும், மந்திர மூலமாகச் சத்தியுபாசனைச் சித்தித்தவனும், வேளாண் மரபினனுமான *சம்பந்தாண்டா னென்னு மொரு சமணன் முருகப் பெருமானுடைய திரு

* ஓர்கால் "மன்னென்று துவக்கி மனுக்கென்று" முடிவு பெற ஓர் வெண்பாப்பாடும்படி அபிராகுலத்துதித்த தெய்வப்புலமை இரட்டையர்களை அதட்டியவனும் இவனே.

வருட் பிரகாசம் சிறப்பி யிராநின்ற அருணகிரிநாத பெருந்தகைக்கு இன்னல் பல விளைக்க வெண்ணினான். உடனே அவன் அவ்வூர்க் கரசனாகிய பிரபுட தேவராயரிடஞ் சென்று யான் தேவியை நேரே யழைத்து நமக்குத் தரிசனந் தரச் செய்வேனென்றும், அங்ஙனமே முருகனையு மழைக்குபடி அருணகிரிநாதரைக் கேட்கவேண்டு மென்றுங் கூறி அரசனைத் தூண்டிவிட்டுப் போயினான். பின்பு, அவன் யான் தேவியை யழைக்கத் தவறுவேனேல் இந்நகருள் யான் பிரவேசியாது நீங்குவதுண்மை யென்றுங் கூறிநின்றனன். இவ்வாற்றானே அவனுடைய தீய குணங்களையும் அருணகிரிநாதரது பேராற்றலையு மறிந்த வரசன், இவனை யொழிக்குந் தருணமிதுவே யென வெண்ணினவனாய்ச் சம்பந்தன் கருத்தை அருணகிரியார்க் கறிவித்து, ஒரு பெருஞ்சபையுங் கூட்டுவித்தான். ஆங்குச் சம்பந்தாண்டானும் தன்னுரைப்படியே தேவியை மந்திர மூலமாக வுபாசித்தான். உடனே தேவி தனக்குத் தரிசனந்தந்தும், அரசனுக்குத் தரிசனங் கொடாமையின் தோல்வியுற்றான்.

குமாரக்கடவுள் திருவருள்பெற்ற அருணகிரிநாதரும், விதிப்படி கிரியைக ளெல்லா மியற்றிக் குமரனை வழிபாடு செய்ய, அவனும் உடனே தரிசனந் தந்தானில்லை. சம்பந்தாண்டானும், அருணகிரிநாதர் வெற்றி பெறுவண்ணம் செய்வதற்கு விடுதலையை வேண்டியிரக்க, பக்திவலையிற் படுபவளாகிய பவானி, அவனது வேண்டுகோட் கிணங்கிக் குன்றமெறிந்த குமரனை வலியத் தன் மடியின்மிசை யிருத்திச் செல்லாதிருக்குமாறு தடை செய்துள்ள சூழ்ச்சியை அருணகிரியாருமறிந்து, முருகன் மனமுவக்குமாறு,

“குறவர் மகள் புணர் புயகிரி சமுகமும்
அறுமுகமும் வெகு நயனமும் ரவியுமிழ்
கொடியு மகிலமும் வெளிபட யிருதிசை யிருபாலும்

படியு நெடியன எழுபுணரியுமுது
திகிரி திகிரியும் வருவன வெருவரு
பவுரி வருமொரு மரகததுரகத — பிசையேறிப்
பழைய அடியவ ருடனிமை யவர்கண
மிருபுடையுமிகு தமிழொடு மறையொடு
பரவ வருமதி லருணையி லொருவிசை — வரவேணும்".

எனவும்,

"அதல சேட னாராட அகில மேரு மீதாட
மயிலு மாடி நீயாடி — வரவேணும்."

என்னும் திருப்புகழ்களைப்பாடி, மயிலினையும் வேண்டி மயில் விருத்தம் பாடினார். அன்பன் உளச்சருத் துணர்ந்த மயிலும் அம்பிகை முன்னர் நீலகண்டமும் சர்ப்பாபரணமும் காட்டி நடனம் புரிந்தது. தேவியும் பேரானந்த முற்றனள். அதையறிந்த குமரனும் தாய்மடியி னீங்கி மயிலின் மீதேறிய வக்கணமே தூணிடைத் தோன்றினன். (இப்பெருமானை கம்பத்திளையனார் எனப்படுவர்). அருணகிரிநாதரும் மனமாரக்கண்டு மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்து, அரசனையும் தரிசிக்கச் செய்தனர். அரசனும் தரிசித்த அன்பின் பெருக்கால் ஆனந்த பரவசமடைந்தான். தோல்வித் தானமடைந்த சம்பந்தாண்டானும் நகரைவிட்டு நீங்கினனென்றாலும் மழைவிட்டும் தூவானம் விடவில்லை யென்பது போலப் பொறாமைப் பேய்ப்பிர் பிடித்துந் தும் சம்பந்தாண்டானும், மீண்டும் அண்ணாமலைப்பதியை வந்தடைந்து, அரசனை யடுத்து அவனுடன் நட்பு கொண்டு ஓர் உபாயஞ் செய்து அருணகிரிநாதரைக் கற்பகமலர்க் கொணரும்படி ஏவ அரசனைத் தூண்டினன். அவ்வரசனும் அங்ஙனமே அருணகிரியாரையும் மலர் கொணரச் செய்தனன். அருணகிரிநாதரும் மலர் கொணர்வதாக உடன்பட்டு, இம்மண்ணுலகி னின்றும் விண்ணுலகத்திற்கு இம்மானிட வுடலோடு செல்லக்கூடா தென்பதை

முன்னிட்டுத் தாமே யொரு கிளியுருவத்தைத் தாங்கி, விசும்பிற்றாவிப் பறந்து அவ்வுலகை யடைந்து, ஒரு கல்லே யிற் சில கற்பக மலர்களையிட்டு வாயாற் கவ்விக்கொணர்ந்து, மலர் மணம் நகர் முழுதுங்கமழ அரசனுக் கறிவித்து, அச்சுக* வடிவத்தை மாற்றித் தமது பழயவடிவத்தைக் காட்டி நின்றார். இச்செய்கை இவருக்கு ஒரு விளையாட்டாக விருந்தது.

சிதாகாசப் பெருவெளியில் மறைந்தருளல்.

சொற்சுவை, பொருட்சுவை யாப்புச்சுவை, அணிச் சுவைகளோடு சந்தம் பலசெறிந்து விளங்கி அருமறையின் சிரப்பொருளாய்த் தோன்றுவதும்,

"எம்மருணகிரி நாதரோது பதினாறாயிரந் திருப்புக ழமுதமே".

(திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்)

எனவும்,

"அருணகிரிநாத னறைந்த பதினாறு
யிர கவிதை யென்றுலகில் யாரு—முறை புகலுந்
தெய்வத் திருப்புகழ்"

(திருத்தணிகையுலா).

எனவும்,

"செவ் வேடனைக் கருணகிரி நாதர் நன்னயந்
தேர்ந்து மகிழ் கூர்ந்து நுவலும்
பத்துடனு றாயிரந் திருப்புக ழமுது"

(திருத்தணிகை சந்நிதிமுறை).

எனவும் போற்றப்படுவதுமாகிய * பதினாறாயிரந் திருப்புகழும், வில்லிபுத்தூரார் பொருளறியாது மயங்கித் தோல்

---

* அவை யொரு புத்தகமா யில்லாத காரணம்:—முன்மொழிந்தபடி நாதனர் அருணைக் கோபுரத்தி னின்றவாறே அப்புத்தக வேடுகளை பூமியிற் சிதறி வீழுமாறு உருவி விட்டன ரென்பதை வலியுறுத்துவதாம். அவைகள் பல்லோர் வயப்பட்டுப் பல புலவாய் புல்லிடம் போயின வென்க,

வித்தான மடையச் செய்த தகரவிகற்ப யமகச்செய்யு ளொன்றை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள கந்தரந்தாதியும், திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோடு, பழநி, திருத்தணிகை முதலிய தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானைச் சிறப்பித்துக்கூறிய கந்தரலங்காரமும், சீர்பாத வகுப்பு, கடைக் கணியல் வகுப்பு, வேல்வகுப்பு, மயில்வகுப்பு, சேவகன் வகுப்பு, மயில் விருத்தம், வேல் விருத்தம் முதலிய பிரபந்தங்களும் ஆண்டவனருளால் அருளிச்செய்த நமதாசிரியர் அருணகிரிநாத முனீந்திரர் இறுதியாகத் தமது பிரமானுபவத்தைக் குமார பிரானின் நாற்பத்து முக்கோணச் சக்கரத்து ளடைக்கப் படுவான்,

"ஆடும்பரி வேலணி சேவ லெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா னைசகோ தரனே"

என்று தொடங்கி,

"தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவா
ணேசா முருகா நினதன் பருளான்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா வனுபூதி பிறந்த துவே"

என்று முடிந்த நாற்பத்து மூன்று பாக்களாய கந்தரனுபூதியில் நன்கு பிரகாசப் படுத்தியருளி அதனிறுதிமொழி களின்படி மோன நிட்டையில் சின்னாளிருந்த பின்னர், உத்தராயணத்து ஆறும் பௌர்ணமியாகிய சுபதினத்தில் சிதாகாசப் பெருவெளியில மறைந்தருளினார். சுபம்.

"கந்தரனுபூதி பெற்று கந்தரனுபூதி சொன்ன
எந்தை யருணாடி யிருக்கு நாளெந் நாளோ".

சரித்திர சங்கிரக முற்றிற்று.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திர கவனக்குறிப் பட்டவணை.

காலவரை.

ஓட்டுடன் பற்றின்றி யுலகைத்துறந்த செல்வராகிய பட்டினத்தடிகள்,

"வித்தகப்பாடன் முத்திறத்தடியரும்
திருந்தியவன்பிற் பெருந்துறைப்பிள்ளையு
மத்தகுசெல்வத் தவமதித்தருளிய
சித்தமார் சிவவாக்கிய தேவரும்

*　*　*　*　*

விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரியவன்பின் வரகுண தேவரும்"

(திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை.)

என, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளையும், சிவவாக்கிய தேவரையும், வரகுண பாண்டியனையும் வியந்து பாடுகின்றமையின், இவர் அவர்களுக்குப் பிற்பட்டவரெனவும், இவருடைய பாடல்கள் பதினொன்றாந் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமையின், அத்திருமுறை வகுத்தருளிய நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு முற்பட்டவரெனவுந் தோன்றுகின்றது. நம்பியாண்டார் நம்பி, கி. பி. 985-ம் ஆண்டு தொடங்கி கி. பி. 1013-ம் ஆண்டு

வரை அரசுபுரிந்த அபயகுல சேகரனென்னும் இராஜ ராஜசோழன் வேண்டுகோளின்படி சைவத்திருமுறை வகுத்தனர். இவ்வரசன் மகனாகிய இராஜேந்திரசோழன் காலத்திலும், நம்பியாண்டார் நம்பி இருந்தவராகத் தெரியவருதலினால் அவர்காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியெனப் பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, பட்டினத்தார் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கவேண்டும்.

குமரன் கழலிணையே சரணென வுருகித் திருப்புகழ் பாடியருளிய அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,

"உதயதாம மார்பான ப்ரபுடதேவ மாராஜ
னுளமு மாட வாழ் தேவர் பெருமாளே".

எனக் குறிப்பாகப் பாடுகின்றமையின் இவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி (கி. பி. 1477) யிலிருந்த பிரபுடதேவராயனென்னும் விஜயநகரத்தரசன் காலத்தவரென்பது ஏற்புடைத்தாம். வில்லிபுத்தூராரும் இக்காலத்தவரென்று கூறுவர். ஆகவே, அருணகிரியார் காலம் இற்றைக்குச் சுமார் 440-வருடங்களுக்கு முன்பெனத் தீர்மானிக்கலாம்.

இனி, அருணகிரிநாதர், இல்லறத்தை யிகழ்ந்து துறவுபூண்டு சைவமார்க்கத்தில் நின்று சிவானுபூதிபெற்று விளங்கிய பட்டினத்தடிகட்குப் புத்திரராவர் என்பது சில குறுகிய நோக்கமுடையார் கொள்கை. இதற்காதாரமாக கன்னபரம்பரையான கதையொன்று வழங்கி வருகின்றது. நமது அடிகள் திருவண்ணாமலையிலிருந்த காலத்தில் ஓர் நாள், தம்முன்னெதிர்ப்பட்ட ஒரு தாசிப்பெண்ணைக்கண்டு, அதிக விரகமுற்று அவளுக்குத் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனரெனவும், அதற்கவள் உடன்படாது

மறுத்துச் சென்றனளெனவும், உடனே வீரியம் வெளிப்படவே ஒருவாறு மனந்தேறி யிருந்தனளாம். வீடுநோக்கிச் சென்ற தாசிப்பெண் இச்செய்தியைத் தன் தாயினிடம் சொல்லலும், இதையறிந்த தாய்க்கிழவி, ஐயோ! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாது போயிற்றே யெனப் பெரிதும் வருந்தி, நமது அடிகளின் பெருமையைத் தன் மகளுக்குப் போதிக்க, அப்பெண் மீண்டும் பட்டினத்தடிகள் பாற்சென்று அவளது உட்கருத்தை தெரிவித்தனளாம். சிவசிந்தனையின் பாற்பட்டு உலக வின்பத்தை வெறுத்து பரநிலையையறியும் நோக்கத்தராயிருந்த அடிகள் அவளது இச்சையை மறுத்து அவளை நோக்கி,

"தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகையுனை யப்போது
தேடினவர் போய்விட்டார் தேறியிரு—நாடிநீ
யென்னை நினைத்தா லிப்பிறவியைப் பெறு
மன்னை நினைத்தா லதை".

என்னும் பாட்டைப்பாடி மறுத்தனரெனவும், அதற்கம் மாது மனங்கலங்கி வருந்த, அடிகள் பரிவுற்றுத் தமது வீரியமிருக்குமிடத்தைக் குறிப்பால் அவளுக்குத் தெரிவித்தனரெனவும், அவள் அதையுண்டு கருப்பமெய்தி அருணகிரியாரைப் பெற்றனளெனவும், மற்றும் பலவாக முன்னர் அருணகிரியாரிடத்துப் பொறாமைகொண்ட சம்பந்தாண்டான் வழிவந்த சில அற்பர்கள் தங்களது கூர்த்த புத்தியால் சூத்திரக்கயிறு கட்டிவிட்டனர். அதனையே ஆராய்ச்சிச் சிறிது மில்லாப் பண்டிதன் முதல் பாமரனீறாக வழங்கலானார்கள். நன்று! நன்று! இப்பொய்க்கூற்றையே மெய்யெனக் கொள்ளின், பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பட்டினத்தடிகளது வீரியத்தையுண்ட அந்த தாசிப்பெண், சற்றேறக்குறைய 500 வருடங்கள் சூலாயிருந்து பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் கருப்பவாதனையுற்று, அருண

கிரியாரை என்றனளென் றேற்படுகின்றது. இது மானிட வியற்கைதானே! அறிஞர் யாவரும் ஒப்ப முடிந்த விடயமாமோ! சுக்கிரக்கயிறு கட்டிய அற்பர்களது அறிவுதான் இருந்தவாறென்னே! ஐயகோ! இவர்களை உண்மையில் பரம்பரைச் சைவர்களல்லரென்றும், ஆராய்ச்சிச் சிறிது மில்லாவற்பர்களென்றும், சைவசமய போலிகளென்றுங் கூறலாம். இது,

"சொன்னதைச் சொல்லுமிளங்கிள்ளை யென்பார் தண்டலை
யார் தொண்டர்க்கன்றி, இன்னதற்கு இன்னதென்றே பகுத்தறிவொன்
றில்லாத விலங்கெல்லாம், தன்னெருத்துக் கண்டவுடன் காணுமன்
முறைபேசிச் சாடைபேசி, முன்னுக் கொன்றாயிருந்து பின்னுக்
கொன்றாய்க் கடந்து மொழிவார்தாமே". (தண்டலையார் சதகம்.)

என்னும் படிக்காசுத்தம்பிரான் பாட்டினை யொக்கும். இவர்கள் சமயாசிரியரை நிந்தித்துக்கூறிய பாவத்திற்காக எரிநரகடைவார்களென்பது நிச்சயம்.

மரபு விளக்கம்.

குகப்பிரானைப் பாக்களால் துதித்துள்ள குகனடியார்களெல்லாம் வெகுவாய்த் தமது பாடல்களில் தத்தம் குலப்பெயர் பொருள்படுமாறு ஆண்டவனைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென்றும், செட்டிக்குமரனென்றும், மருதத்தலைவனெனவும், கௌரிமைந்தனென்றும், கங்காபுத்திரனென்றும் இன்னும் பலவாறுகச் சித்தரித்துக் கூறுவதியல்பு. அவ்வாறே சமயாசிரியர் அருணகிரிநாத சுவாமிகளும்,

"கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச் சேவற் * கைக்கோளனை வானமுய்யப்
பொருமா வினைச்செற்றபோர் வேலனைக் கன்னிப்பூகமுடன்
தருமா மருவு செங்கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே".
(கந்தரலங்காரம்.)

---

* திருவிளையாடற் புராணவாசிரியரான பரஞ்சோதி முனிவரும், ஷெ புராணம், மூர்த்திவிசேடம் 13-வது செய்யுளில், "சிவ

எனவரும் தமது செய்யுளில் நமதாண்டவனைத் தம் குலப் பெயர் பொருள் படுமாறு "கைக்கோளன்" என்று சுட்டிக் கூறுகின்றார். சேவற் கைக்கோளன் என்பதற்கு சேவலைக் கையிற் கொண்டுள்ளவனென்று பொருள் கூறினுங்கூட சாதியபிமானமும், சமயாபிமானமும் பற்றற்ற சன்னியாசிகட்கும் விடாவென்பதற்கொப்ப, தம்முடைய மரபையும் சொல்லாமற் சுட்டிக் கூறுகின்றாரென்றேற் புடைத்தாம். ஆகவே, இப்பெரியார் கைக்கோளர் (செங்குந்தர்) மரபைச் சார்ந்தவரென் றேற்படுகின்றது. அவ்வாறு இம்மரபைச்சார்ந்தா ரல்லராயின் சேவற் கைக்கோளனென்று கூறாது சேவற் கையோனென்றும், சேவற் கைக்கொண்டோனென்றும் வறிதே கூறியிருத்தல் வேண்டும். இஃதன்றி, அந்தத் திருவண்ணாமலைப் பதியிலே, நமதாசிரியர் காலத்திருந்த பலவகுப்பினருள்,

"முந்தை தோன்றிருள் முருக வென்முரசு
குந்தலுக் கொண்பான் குமரனைத் தர
வந்தவீர ரிவ்வகிலம் வென்றிசைத்
தந்தகுத் தரிதகு செங்குந்தமே". (ஈட்டியெழுபது.)

எனவரும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் கட்டுரையின்படி உபசுப்பிரமணியர்களாகிய நவவீரர்களின் சந்ததியாரெனப்படுகிற செங்குந்தர்களே,

---

பரஞ்சுடரைக் கண்டோர்" என்றும், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம் 83-வது செய்யுளில், "பரஞ்சுடரை யருச்சிப்பானாயினனே" என்றும், 87-வது செய்யுளில், "பரஞ்சுடரே போற்றி" என்றும், 95-வது செய்யுளில், "பரஞ்சுடர் விடைகொடுத்தான்" என்றும், திருமணப்படலம் 44-வது செய்யுளில், "பரஞ்சோதி மற்றது கூறும்" என்றும், 147-வது செய்யுளில், "சிவ பரஞ்சோதி பாதம்" என்றும் கூறியுள்ளது பெரிதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பரஞ்சுடர் பரஞ்சோதி என்னும் பதங்கள் பரமன் பெயரைக் குறித்ததாயினும் ஆசிரியன் பெயரும் அமைந்துள்ளமையைக் கவனிக்க.

"நட்டா ரிரவோர் மறையோர்க்கு நாட்டுந்தமிழ் நன்னாவலர்க்கு, நம்பிமிகு நீர்தம்பமென நாடியடைந்தோர் தங்களுக்கும்.—பட்டார் கொடி சேரிடையார்க்கும் பான்மையுடைய தவத்தோர்க்கும்,—பசித்தோர் சமக்கும் பாருலகிற் பலருமதிக்கப் பான்மையுட,—னிட்டார் பெரியோரெனச் சேட்டிங்கிரவும் பகலுமறாள்புரிய, மீசையுடைய பெரியோர்களேமக்களபம் பரிமளிக்கு,—மட்டார் கடப்பப் புயவீரவாகுத் தலைவர் வருகவே, வளஞ்சேரருணாபுரியில் வந்தோர் வருக வருக வருகவே". (செங்குந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.)

எனவரும் செய்யுளின்படி, செல்வம், கல்வி, ஒழுக்கம், ஆசாரம், தானம், தவம் முதலியவைகளிற் சிறந்து விளங்கியிருந்தனரென்று நாவினான் மழுவெடுத்த ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் கவிலும் கல்வாக்கும் நன்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இங்ஙனம் மேம்பட்ட இவர்கள் சுமார் 200 - வருடங்களுக்கு முன்னரிப்பதியிலிருந்த கன்னட மூர்த்தியாகிய குகை நமச்சிவாயர் காலத்திருந்து க்ஷீணதசையடைய நேர்ந்ததென்றும் இக்காலத்து வழங்கும் கன்னபரம்பரையானே விளங்குகின்றது. இக்காரணத்தானும் இப்பெரியாரை இக்குலத்தவரென்றே நிச்சயமாய்க் கூறலாம்.

தடுத்தாட்கொண்ட விஷயக்குறிப்பு.

சில அன்பர்கள், நமதாசிரியர் இளமைப்பருவந் தொடங்கியே சிற்றின்ப விழைச்சு மிக்காராயிருந்தன ரெனவும், அவ்வினைப் பயனாகவே குட்ட நோயாற் பிடிக்கப்பட்டு மெத்த வருந்தினரெனவும், அதனைச் சகியாராய் மனவருத்தம் மிகக்கொண்டு முருகவேளைச் சரணடைந்துத் திருப்புகழ்பாட அனுக்கிரகம் பெற்றன ரெனவும், அவரது அனுபவத்திற் கண்டதையே பெரும்பாலும் திருப்புகழில்பாடி அமைத்தனரெனவும், குமரன் திருவடிகளுக்

குச் திருப்புகழ்ப் பாமாலை சூட்டிய பிறகே நோய்தீர்ந் தனரெனவும் பாடம்கற்பித்துக் கூறுவர். இக்கூற்றுக்கள் அவரது அருட்டகைமைக்கும் ஆற்றலுக்கும் பெரிதும் முரண்படுவனவாகவுள. இது அறிஞர்யாரும் ஒப்பமுடிந்த விடயமன்று. என்னை!

"வாதுப் பாவே வண்ணப்பாவே
வண்ண மொன்றுக்குப் பாதநான்கே
பாதமிரண்டு கலையெனப் படுமே
கலையொரு மூன்று சீரெனத்தகுமே
சீரே துள்ளலெனச் செப்பப்படுமே
முதற்கலையிடுவது தெய்வச் செயலே
இரண்டிற் கிடுவது கிளைகொடைவிருது
மூன்றிற் கிடுவது புகழும் வீரமு
நான்கினையக முட்டின் வளத்தோ
ரேரும் பேரு முவப்பக் கூறன்
மற்றைப்பாதி கற்றுயிராங்க
லாதிபாவகப் பொருளமைந்த கிளவியிற்
கூறலென்ப குறிப்புணர்ந்தோரே".

என்னும் சூத்திரத்திற் கூறியுள்ள வருணனைகளோடு பாடுவது வண்ண மாகலின் பேரின்பத்தை அவாவிய அவ்வாசிரியர் பிற்பாதியிற் கூறவேண்டிய பொருளை முற்பாதியில் வைத்து அதனையிகழ்ந்தும், முற்பாதியில் கூறவேண்டிய பொருளை பிற்பாதியில்வைத்து அதனைப் புகழ்ந்தும் பாடுவாராயினர் என்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, திருப்புகழ் முறையுள் வரும் இத்திறப் பாடல்களெல்லாம் சிற்றின்பத்தின் பொருள் கூறாது பேரின்பத்தின் முடிவு கூறுவனவே.

கிளியுருவம்பெற்ற விஷயக்குறிப்பு.

முன்னர் சரித்திரத்திற்கூறிய செய்திக்கு மாறாக, அருணகிரியார் தம்முடலைக் கோபுரத்தின்மீது விடுத்துக்

கினியுடலுட்புகுந்து சென்றாரென்பதும், அவ்விருத்த வுடல் சம்பந்தாண்டானுடைய தூண்டுதலான் எரிக்கப் பட்டதென்பதும், சுவாமிகளுடைய அருட்டகைமைக்கும் ஆற்றலுக்கும் முரண்படக்கூடுவனவே. இச்செய்தி சுத்த அசம்பாவிதமாம். ஆசிரியர் அருணகிரிநாதர் குகப் பிர மத்தினருளாற் சருவஞ்ஞத்துவம், சுவப்பிரகாசத்துவம் முதலிய கலியாண குணங்களை யடைந்த பெருந்தகையினை ரென்னு முண்மையானும், இழிதகைமையுடைய வாயு கும்ப யோகத்தைக் கண்டித் தொதுக்கிய அவர் அந்த யோகத் தாற் செய்யவல்ல பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்யத் துணியா ரென்னு நிச்சயத்தானும் ஸ்ரீமத். ஸ்காந்த மகாபுராண மெனும் முதல்வன் புராணத்து சம்பவ காண்டத்து 41-ம் அத்தியாயத்தில்,

"உலகில் எம்மைச் சரணமடைந்தோர்க்கு அச்சம்யாது? இச் சகத்தே எம்மடியார்க்குப் பகைஞர்யாவர்? பிணியுமுண்டோ? மனிதப்பதடியாயுள்ள ஒருவன் அறிவீனத்தால் எம்மடியாரைப் பகைப்பானாயின், அவன் எம்மையே பகைத்தவனாவன்: எமக்கப ராதஞ் செய்தானது செய்கையை யாம் மன்னிப்போம்: அந்தத் துராத்மாவின் செய்கையை யொருபோதும் மன்னியோம்: இந்திர னலாதரிக்கப்படினும் அவனைக் கண்டனஞ் செய்துவிடுவோம்".

எனவரும் கட்டுரைகள் கந்தபிரானுடைய திருவாக்காயி ருத்தலின் அப்பிரான் தம் மெய்யடியவரதுடம்பிற்குப் பகைஞனழிவுபுரியப் பார்த்திராரென்பதனாலும் முரண் படுவனவாகவுள வென்னும் இம்முடிபு பெரிதுங் கொளக் கிடக்கின்றது.

கவனக்குறிப் பட்டவணை

முற்றிற்று.

மேற்கோட் செய்யுட்டொகை.

